

Giới thiệu Tuyệt Thế Thần Trộm: Phế Vật Thất Tiểu Thụ

Tuyệt thế thần trộm: phế vật thất tiểu thụ – đang tiến hành – Dạ Bắc

Giới thiệu truyện ngôn tình hấp dẫn này:

Thẩm Viêm Tiêu là người của thế kỷ 24, nàng được biết đến với cái tên thần trộm. Người trong giới hắc-bạch đạo không ai không biết đến người con gái lạnh lùng này.

Thế nhưng nàng vốn đã chết thì tự nhiên được xuyên không đến thời cổ đại. Nhập vào một thân chủ, là thất tiểu thụ của Chu Tước thế gia.

Ký ức của thân chủ tràn ngập trong đầu khiến nàng biết được bản thân đang ở đâu. Đây là một thế giới có sự kết hợp của thời cổ đại Phương Đông lẫn Phương Tây, khắp nơi tràn ngập đầu khí kỳ diệu cùng ma pháp thần bí.

Ngoài ra, vị thất tiểu thụ này từ nhỏ đầu óc đã không bình thường, nên luôn được mọi người xem là phế vật và là sự sỉ nhục đến cả Chu Tước thế gia.

Thậm chí dù đã 13 tuổi nhưng trí óc vẫn như đứa trẻ 4 tuổi không biết gì. Được hai người cũng là đệ tử Chu Tước luôn miệng kêu một tiếng “phế vật”.

Bây giờ ông trời đã ban cho nàng một cơ hội sống lại, nàng làm sao để bản thân bị ức hiếp cùng với thân chủ này như thế được ?

Nàng sẽ khiến những người chê bai phải hối hận vì đã hành hạ mình ra nông nổi như thế này.

Nhưng trước hết, Thẩm Viêm Tiêu cần phải trở nên mạnh hơn. Đúng lúc này xuất hiện một xa lạ như ma, ra vẻ thần bí, hắn nói sẽ giúp nàng đã thông phong ấn trong người để công lực tăng cao.

Thẩm Viêm Tiêu sẽ như thế nào với những thứ sắp xảy ra ?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Trộm: Phế Vật Thất Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Phế Vật Thất Tiểu Thụ (1)

Edit: Yi Chou.

Dịch & Beta: Emily Ton.

Đau đớn lan tràn toàn thân, đau đớn tê tâm liệt phế đã kéo Thẩm Viêm Tiêu ra khỏi bóng tối.

Cổ hết sức mở ra đôi mắt đau rát, cùng với ánh sáng mỏng manh, giọng nói chói tai vờn quanh ở bên tai nàng.

"Nếu mình không có bản lĩnh, chẳng thể trách cứ người khác. Lần này, nàng rất may mắn mới được cứu trở về, lần sau có thể sẽ không có may mắn như vậy nữa."

"Phế vật nên có nhận thức của phế vật. Nếu đã biết rõ chính mình là phế vật, vậy mà vẫn không biết sống chết, thật sự làm mất hết thể diện của nhà chúng ta."

Hai giọng nói của một nam một nữ, bồi hồi ở bên tai Thẩm Viêm Tiêu.

Từ đâu ra hai tên hỗn đản này, cư nhiên dám mắng nàng là phế vật? Trong tổ chức từ khi nào nhảy ra hai tên gia hỏa chán sống rồi như thế?

Bất chấp đau đớn trên người, Thẩm Viêm Tiêu mở hai mắt nhìn về phía giọng nói phát ra.

Hai người là một thiếu niên và một thiếu nữ khoảng chừng 14-15 tuổi đang khoanh tay đứng ở trước giường, bộ dáng rất xuất chúng. Ngoại trừ quần áo mặc ở bên ngoài, bộ dáng đều giống nhau như đúc! "Nha? Phế vật Thất tiểu thụ của thế gia Chu Tước chúng ta rốt cuộc tỉnh lại? Thật đúng là tổ tiên phù hộ, bị trọng thương như vậy mà người cư nhiên còn chưa chết?" Thiếu nữ mỹ lệ khinh thường nhìn Thẩm Viêm Tiêu ngồi dậy từ trên giường, không che dấu sự chán ghét của mình đối với nàng chút nào.

Thiếu niên tuấn mĩ cười lạnh một tiếng chế nhạo, nhìn lướt qua sắc mặt trắng bệch của Thẩm Viêm Tiêu, nói: "Ngu ngốc! Thời điểm khi Hạ gia gia hỏi

chuyện, người biết nên nói như thế nào đi. Nếu như người dám nói bậy một câu, ta đảm bảo từ nay về sau, phần lớn thời gian người đều phải nằm ở trên cái giường này."

Khinh bỉ, uy hiếp, trào phúng ập vào trước mặt, vẫn không thể chọc giận được người đang ngồi ở trên giường.

Lúc này, Thẩm Viêm Tiêu căn bản không thể quan tâm tới hai tiểu gia hoà trước mắt đang nói điều gì, trong óc nàng tràn ngập từng đoạn từng đoạn hình ảnh xa lạ nhưng rất quen thuộc. Những ký ức đó hoàn toàn không thuộc về nàng, dường như ủa đến. Nếu không phải nàng cố nén sự choáng váng, phỏng chừng sớm đã nằm xuống lần nữa.

Đó là ký ức thuộc về một người khác, từ khi là một hài đồng bị bỏ tập nói, cho đến tiểu nữ hài mười ba tuổi chưa đủ vị thành niên, từng màn hình ảnh hỗn độn, hợp thành một ký lục mười ba năm trưởng thành của tiểu nữ hài, cũng mở ra cho Thẩm Viêm Tiêu một thế giới hoàn toàn xa lạ.

Đây là một thế giới hoàn toàn khác với xã hội thời hiện đại. Trong thế giới này, tất cả đều được dung hợp văn hoá của thời cổ đại Phương Đông cùng với thời cổ đại phương Tây, tràn ngập dấu khí kỳ diệu và ma pháp thần kỳ. Thậm chí ngay cả Cự Long chỉ xuất hiện ở trong chuyện xưa cũng tồn tại bên trong thế giới kỳ dị này.

Là một tên thần trộm đến từ thế kỷ 24, Thẩm Viêm Tiêu quả thực không thể tin được, nàng vốn đã chết đi cư nhiên được trọng sinh trên người một tiểu gia hòa như vậy mà không thể hiểu được. Điều khiến cho Thẩm Viêm Tiêu dở khóc dở cười hơn chính là, tên của tiểu gia hòa này cư nhiên giống như tên của nàng, cũng gọi là Thẩm Viêm Tiêu.

Hiện tại, nàng đang ở trên mảnh đất được gọi là "Đại lục Quang Minh", khu vực mà nàng đang ở gọi là quốc gia "Đế quốc Long Hiên", nằm trên đại lục Quang Minh. Chủ nhân thân thể của nàng, chính là một trong năm đại gia tộc của đế quốc Long Hiên —— Thất tiểu thư của Chu Tước thế gia. Theo lý thuyết, nên hẳn là một thân phận được nhận trăm ngàn sủng ái, nhưng giống như lời của hai hôn đản kia vừa nói, chủ nhân thân thể này của nàng chỉ là một phế vật, đúng như tên gọi của nó.

Note: Đây là truyện ad tiếp nhận từ bạn @Uuingg (Yi Chou). Ad sẽ drop truyện "Thần y hoàng hậu" vì sự copy vớ vẩn trên mạng, làm mất hết cái hay của cốt truyện! Thay vào đó ad sẽ bắt đầu với loạt truyện của cùng tác giả Dạ Bắc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Trộm: Phế Vật Thất Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Phế Vật Thất Tiểu Thư (2)

Editor: Yi Chou.

Dịch & Beta: Emily Ton.

Nàng là Thất tiểu thư của Chu Tước thế gia, nhưng không biết tu luyện đấu khí và ma pháp. Chẳng những thực lực nhỏ yếu đáng thương, ngay cả đầu óc cũng không bình thường! Rõ ràng đã 13 tuổi nhưng chỉ số thông minh chỉ bằng một đứa trẻ 4 tuổi. Được mọi người xem là phế vật Thất tiểu thư và là sỉ nhục của Chu Tước thế gia!

Hai người đang đứng ở trước giường cũng giống như nàng, đều là đệ tử của Chu Tước thế gia. Tuy nhiên, bọn họ khác với "phế vật" như nàng, bọn họ chính là tỷ đệ sinh đôi! Hai người bọn họ đều am hiểu về đấu khí cùng với ma pháp. Đều là ngôi sao đang lên của Chu Tước thế gia!

Hai người bọn họ, ngoài sự yêu thích nhất là nâng cao đấu khí và ma pháp của mình ra, đó chính là khi dễ "phế vật" nàng!

Thẩm Viêm Tiêu sở dĩ bị thương nặng như thế này đều do hai người này ban tặng!

Bọn họ ý vào trí lực [trí tuệ + thực lực] của Thẩm Viêm Tiêu rất thấp, kích động nàng thâm nhập vào địa lao nơi giam giữ ma thú. Kết quả, Thẩm Viêm Tiêu bị ma thú giam giữ tại địa lao dã thương. Vì vậy nàng mới xuyên vào thân thể này!

Cuối cùng, nàng cũng đã hấp thu xong toàn bộ ký ức về một người khác! Lúc này Thẩm Viêm Tiêu mới có thời gian đối phó với hai tỷ đệ này!

Nhưng hiện tại, hai người này lại đang lo lắng về gia chủ thế gia Chu Tước, cũng chính là đang lo lắng gia gia tra ra sự việc mà bọn họ đã làm. Vì vậy mới uy hiếp nàng không được tố giác hai người bọn họ. Tuy nhiên, bọn họ căn bản không chú ý tới, ánh mắt khờ dại sớm đã được thay thế bằng ánh mắt sắc bén!

"Người tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời! Đừng khiêu khích khiến chúng ta không vui. Nếu không, người tự biết hậu quả!" Thẩm Gia Di miết miết trên môi, nhìn muội muội ngu ngốc trên danh nghĩa của mình! Nếu không phải vì lo lắng sự tình sẽ lan đến gần mình, nàng ta cũng lười tốn nước bọt với tên ngốc này!

Thẩm Viêm Tiêu nhướng mày, trong lòng hơi động, ngay sau đó nàng thu liễm ánh mắt. Hiện ra bộ dáng ngốc lãng, chớp đôi mắt liếc nhìn Thẩm Gia Di một cái, sau đó nhút nhát gật gật đầu.

"Tỷ tỷ, ta đã nói tên ngốc này căn bản không biết gì cả! Cho dù nếu nàng nói ra chúng ta, gia gia tuyệt đối cũng sẽ không tin tưởng lời nói của một tên ngốc! Người không cần nói lời vô nghĩa với một tên ngốc." Thẩm Gia Vĩ không kiên nhẫn hừ một tiếng.

Thẩm Gia Di không đáp lại lời đệ đệ nói. Nàng ta trên dưới đánh giá vết thương đầy mình của Thẩm Viêm Tiêu. Xác định nàng vẫn giống như trước đây, mình nói gì nghe nấy, lúc này mới cảm thấy yên tâm, rời khỏi phòng cùng với đệ đệ mình.

Hừ! Nàng ấy đã bị trọng thương như thế thì liên quan gì tới bọn họ? Ngay cả khi nàng ấy chết ở dưới địa lao, cùng lắm là mất đi một phế vật chướng mắt bọn họ mà thôi! Nếu không phải sợ gia gia dò hỏi về vấn đề này, bọn họ cũng lười nói chuyện cùng với phế vật!

Cho đến khi hai tỷ đệ rời khỏi phòng, Thẩm Viêm Tiêu đang nhút nhát sợ sệt, lập tức nhảy xuống từ trên giường "bịch" một tiếng.

"Tê." Động tác lớn ảnh hưởng đến miệng vết thương bên eo. Thẩm Viêm Tiêu cắn chặt hàm răng, xem xét thương tích trên thân thể mình, âm thầm cười lạnh.

Nếu như ông trời đã cho nàng một cơ hội được sống, vậy thì nàng phải tận dụng lợi thế của thân phận này và sống cho tốt! Bất quá xem ra, thân phận mới này có khá nhiều vấn đề! Muốn sống thật tốt, nàng tự nhiên không có khả năng tiếp tục cuộc sống giống như Thẩm Viêm Tiêu trước kia!

Ngủ ngốc? Phế vật?

Từ trước tới nay, hai câu này đều không thuộc về nàng!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Trộm: Phế Vật Thất Tiểu Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Phế Vật Thất Tiểu Thu (3)

Editor: Yi Chou

Dịch & Beta: Emily Ton.

Dựa trên những ký ức mới, Thẩm Viêm Tiêu biết rằng, phụ thân của thân thể này là tiểu nhi tử của gia chủ đương nhiệm Chu Tước thế gia. Chẳng qua lúc "Thẩm Viêm Tiêu" vừa tròn một tháng tuổi, cha mẹ nàng đi ra bên ngoài đã bị người chặn giết. Một nhà ba người, sống sót chỉ có mỗi mình nàng lúc ấy còn đang nằm trong tã lót!

Mặc dù từ trên xuống dưới Chu Tước thế gia đều thập phần chán ghét nàng. Nhưng gia gia nàng, chính là gia chủ Chu Tước thế gia —— Thẩm Phong, vẫn nhớ đến nhi tử của mình nên mới chiều cố đến cuộc sống ăn uống hằng ngày của "Thẩm Viêm Tiêu". Tuy nhiên, cũng chỉ giới hạn trong đó. Đối với một đại gia tộc mà nói, một phế vật không thể văn không thể võ, thật sự không có một giá trị lợi dụng nào đáng nói! Thậm chí sự tồn tại của nàng chính là một loại sỉ nhục lớn nhất của Chu Tước thế gia!

Ngay cả yến hội gia tộc mỗi năm một lần, nàng cũng không có tư cách tham gia.

Nếu không phải vì phụ thân của nàng, chỉ sợ Thẩm Phong căn bản cũng chẳng muốn thừa nhận nàng là cháu gái! Có thể nói, hiện tại Thẩm Viêm Tiêu không có bất luận chỗ nào để dựa vào.

"Tình cảnh thực sự không ổn!" Thẩm Viêm Tiêu ngồi ở trên ghế tủm tỉm cười, phân tích hoàn cảnh hiện tại của mình.

Một phế vật, lại không có bất luận chỗ nào dựa vào, quả thực là quá khủng khiếp.

"Tuy nhiên, nó vẫn chưa phải là điều tệ hại nhất." Một giọng nói cực kỳ từ tính đột nhiên xuất hiện ở bên tai Thẩm Viêm Tiêu.

Thẩm Viêm Tiêu lập tức sùng sốt, vội vàng đứng lên, cẩn thận nhìn quanh bốn phía.

Tuy rằng thân thể này không có bất luận thực lực gì đáng nói, nhưng Thẩm Viêm Tiêu kiếp trước lại là một thần trộm danh chấn toàn cầu. Bất luận hơi thở của kẻ nào đều tuyệt đối không thể tránh được cảm giác của nàng. Nhưng căn phòng to như vậy, nàng không hề cảm nhận được bất luận hơi thở của kẻ nào.

Như vậy, giọng nói này tới từ đâu?

"Nếu dám lên tiếng, vì sao không dám hiện thân?" Thẩm Viêm Tiêu nheo mắt nhìn quanh bốn phía.

"Hiện thân?" Giọng nói kia vang lên lần nữa, mang theo một chút lạnh lẽo.

"Tiểu nha đầu, không cần tìm nữa, ta không ở nơi nào khác, mà chính là ở ngay trên người của ngươi."

Ở ngay trên người nàng?

Thảm Viêm Tiêu ngây ngẩn cả người.

"Vốn tưởng rằng ngươi sẽ dần dần sống hết một đời, không nghĩ tới ngươi đột nhiên sẽ thay đổi và trở nên thông minh. Thế sự trên người, xem ra trời cao thực sự đã cho chúng ta một cơ hội." Giọng nói lạnh như băng vang lên lần nữa ở bên tai Thảm Viêm Tiêu. Nhưng lúc này đây, nàng rõ ràng cảm giác được, giọng nói kia cũng không phải đến từ thế giới bên ngoài, mà là..... từ trong đầu nàng!

"Ngươi rốt cuộc là người nào?" Một chuyện trọng sinh, Thảm Viêm Tiêu nàng cũng có thể tiếp thu, nhưng với giọng nói đột ngột xuất hiện, lại khiến nàng thực sự rất khó để tin.

"Nhân loại? Trên thế gian này không có người nào sẽ xưng hô với ta như vậy, bọn họ vui sướng hơn khi gọi ta là —— ma."

Ma? Thảm Viêm Tiêu khẽ nhú mày.

"Nha đầu, chúng ta hãy nói một chút về giao dịch, như thế nào?"

"Giao dịch gì?" Mặc dù không rõ thân phận của đối phương, nhưng Thảm Viêm Tiêu có thể hiểu rõ, gia hỏa này tự xưng là ma, thật sự đang ở trong thân thể của nàng.

"Ngươi giúp ta xuất hiện ở trong nhân gian, ta giúp ngươi coi bỏ phong ấn, để ngươi có thể đạt được lực lượng mà ngươi nên có."

"Phong ấn?" Thảm Viêm Tiêu càng nghe càng hồ đồ.

"Cuộn ống tay áo trên cánh tay phải của ngươi lên."

Thảm Viêm Tiêu theo lời, giơ ống tay áo lên, ở phía trên cánh tay phải của nàng, có một vết thương to bằng bàn tay trên da, rõ ràng màu hơi đậm hơn so với những vùng da khác. Lúc trước, thời điểm khi nàng kiểm tra thân thể này cũng không chú ý tới sự khác biệt rất nhỏ này.

"Đây là phong ấn?" Đáng chết, trên người tiểu gia hỏa này rốt cuộc có bí mật gì?.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Trộm: Phế Vật Thất Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ma Võ Song Tu (1)

Editor: Yi Chou

Dịch & Beta: Emily Ton.

"Đây là Thất Tinh Tỏa Nguyệt, có bảy tầng phong ấn phong bế tất cả lực lượng của ngươi, khiến ngươi trở thành phế vật bị thế nhân nhạo báng. Nếu ngươi nguyện ý giúp ta, ta sẽ giúp ngươi coi bỏ chúng."

Thảm Viêm Tiêu nhìn vào thứ rất khó nhận ra ở trên cánh tay, tự hỏi mức độ đáng tin trong lời con "Ma" nói này, ngay sau đó khóe môi nàng gọi lên một nụ cười tà mị.

"Trước khi chúng ta tiếp tục nói tới nội dung giao dịch, có phải ngươi nên đưa ra một chút thành ý hay không? Để ta biết, tình huống đồng minh tương lai của ta như thế nào? Ngươi vì sao lại xuất hiện ở trong thân thể ta."

Trong thiên hạ, chi sớ cũng không có vài người có thể giống như Thảm Viêm Tiêu, dám ngay sau khi trọng sinh, cò kè mặc cả với con "Ma" đang tồn tại ở trong thân thể nàng!

Sau một lát an tĩnh lại, giọng nói lạnh lẽo lại vang lên lần nữa.

"Với thực lực hiện tại của ngươi, còn chưa có tư cách biết đến tên ta, ngươi có thể tạm thời gọi ta là —— Tu! Vì sao ta lại ở trong thân thể ngươi, chờ sau khi ngươi coi bỏ bảy tầng phong ấn, ta sẽ tự nói cho ngươi biết. Hiện tại ngươi quá mức nhỏ bé, biết quá nhiều, sẽ dẫn tới họa sát thân."

Thảm Viêm Tiêu cười, có thể nói ngoại trừ cái tên không đầy đủ là "Tu" ra, nàng không có được bất luận tin tức hữu ích nào.

"Ngươi như vậy cũng không phải là thái độ đàm phán, ta làm thế nào để biết, sau khi ta trợ giúp ngươi trở về nhân gian, ngươi có thể sáng khoái loại trừ ta hay không?" Lực lượng là thứ tốt, đặc biệt là tình cảnh trước mắt của nàng, nhưng trước khi chưa biết rõ sự tình, nàng không cho phép bất luận tại

họa ngầm nào ẩn nấp trong tương lai.

Là một thần trộm đỉnh cấp, bất luận mối nguy hiểm tiềm tàng nào cũng đều sẽ bị tính toán ở bên trong. Chỉ có giải quyết hết thấy nguy hiểm, mới có thể ở trong một kích cuối cùng, vô thanh vô tức thu hoạch được mục tiêu.

Tu trầm mặc một lát, nói: "Giết người, tương đương với việc ta tự giết chính mình."

"Hiện tại, ta đã gắn bó và tồn tại trong thân thể của người, một khi người tử vong, ta cũng sẽ theo đó hồn phi phách tán."

Tin tức này không tồi! Thẩm Viêm Tiêu tùm tùm cười, tiếp tục thu hoạch thông tin.

"Vậy thì, ngay sau khi người tự do, có phải người có thể yên tâm diệt trừ ta hay không?"

"Ta vĩnh viễn sẽ không giết người."

"Nga? Vì sao?" Thẩm Viêm Tiêu cười hi hi mở miệng dò hỏi, chỉ là sắc bén trong mắt lại hoàn toàn không hợp với tươi cười ngây thơ trên mặt nàng.

"Khi ta lựa chọn ở lại trong thân thể người, cũng đã ký kết khế ước với linh hồn người, nếu ta giết người, ta sẽ bị tổn thất chín thành linh hồn." Giọng nói của Tu bình tĩnh không chút gợn sóng.

Tổn thất chín thành! Thẩm Viêm Tiêu thật sự muốn vỗ tay. Tuy rằng nàng vẫn là không rõ ràng lắm, Tu này vì sao lại ở lại trong thân thể của nàng, nhưng hiện tại nàng có thể xác định, Tu tuyệt đối sẽ không ra tay đối với mình dưới bất luận tình huống nào. Bởi vì, hết thấy giống như theo lời hắn nói, giết nàng chẳng khác nào hắn đang tự sát!

"Hiện tại, ta sẽ coi bỏ phong ấn tầng thứ nhất của người, người sẽ nhận được lực lượng để học đấu khí và ma pháp một lần nữa. Đây là món quà đầu tiên của ta với tư cách là đồng minh của người." Cùng với giọng nói lạnh băng của Tu vang lên ở trong đầu Thẩm Viêm Tiêu, Thẩm Viêm Tiêu đột nhiên cảm giác được nơi cánh tay phải của mình truyền đến một trận đau nhức xuyên tim.

Đau nhức giống như sóng lớn thổi quét che trời lấp đất mà đến, nàng thậm chí chưa kịp mở miệng dò hỏi nhiều thêm, cả người đã một lần nữa lâm vào trong bóng tối.

.....

Thời điểm khi Thẩm Viêm Tiêu tỉnh lại lần nữa, một gương mặt già nua nhân từ xuất hiện ở trước mắt nàng.

"Thất tiểu thư đã tỉnh." Lão giả cười hòa ái nói.

Thẩm Viêm Tiêu khẽ nhủ mảy, tìm kiếm trong ký ức, biết được vị lão giả trước mắt này là đại phu của Chu Tước thế gia, Thẩm Thu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Trộm: Phế Vật Thất Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ma Vô Song Tu (2)

Editor: Yi Chou

Dịch & Beta: Emily Ton.

Bởi vì lúc trước "Thẩm Viêm Tiêu" thường xuyên bị hai tỷ đệ Thẩm Gia Di khi dễ, thường xuyên khiến nàng mang vết thương chồng chất, và nàng cũng được coi như là một bệnh nhân cũ của Thẩm Thu.

Nếu nói Thẩm gia còn có người nào không chỉ trích nặng nề đối Thẩm Viêm Tiêu, vậy thì Thẩm Thu được xem là một vị trong đó.

"Thu bá bá." Dấu đi ánh mắt khôn ngoan, Thẩm Viêm Tiêu ngây thơ chớp mắt nhìn Thẩm Thu.

Nhìn Thất tiểu thư si ngốc trước mắt, trong lòng Thẩm Thu thật sự bất đắc dĩ, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười hòa ái như cũ, nói: "Thất tiểu thư, thân thể ngài vẫn còn rất yếu, trong khoảng thời gian này hãy nghỉ ngơi thật tốt, bá bá có mang theo bánh hoa quế mà ngài thích ăn nhất."

Thẩm Thu thân là gia thần của Chu Tước thế gia, một thân y thuật diệu thủ hồi xuân, rất được Thẩm Phong coi trọng. Thẩm Thu là một thầy thuốc khổ tâm nghiên cứu y thuật, chưa từng cưới vợ sinh con. Cũng bởi vì Thẩm Thu là người thường xuyên chăm sóc Thẩm Viêm Tiêu, bất giác đã xem nàng giống như cháu gái nhỏ của mình. Mặc dù ông không có quan hệ huyết thống với Thẩm gia, tuy rằng có lòng chiếu cố Thẩm Viêm Tiêu, nhưng ngại với việc không có mệnh lệnh của Thẩm Phong, ông cũng không thể can thiệp quá nhiều.

Thẩm Viêm Tiêu tươi cười tiếp nhận bánh hoa quế, phảng phất như đau đớn trên người đều không thể so sánh với điểm tâm trước mắt.

Nói về điều đó cũng thật đáng tiếc, mặc dù Thẩm Viêm Tiêu không phải lo đến chuyện cơm áo, nhưng tất cả những thứ nàng ăn và đồ dùng bất quá chỉ tương đồng với hạ nhân thấp kém nhất trong Chu Tước thế gia. Thậm chí, dưới sự cố tình gây khó dễ của Thẩm Gia Di và Thẩm Gia Vĩ, nàng vẫn thường xuyên ăn không đủ no, càng đừng nói đến những món điểm tâm giống như "hàng xa xỉ" này.

Nhìn bộ dáng tiểu gia hỏa chưa thành niên ôm bánh hoa quế vui vẻ không thôi, trong lòng Thẩm Thu âm thầm thở dài. Ông biết rằng, với trí lực của Thẩm Viêm Tiêu, căn bản nghe không hiểu những lời nói quá phức tạp, vì thế cũng không hề cố kỵ nhắc lại lời nói của mình: "Thật tiểu thư, lão gia lần này thật sự tức giận, bá bá cũng không thể giúp gì cho ngươi. Trong khoảng thời gian này, ngươi hãy an tâm dưỡng bệnh. Bất luận thế nào bá bá cũng sẽ giúp ngươi kéo dài thời gian, sẽ không để thân thể suy nhược của ngươi gánh chịu sự trách phạt của lão gia được....."

Thẩm Viêm Tiêu bất động thanh sắc, tiếp tục ăn bánh điểm tâm, lỗ tai vẫn nghe Thẩm Thu lầm bầm lầu bầu không bỏ lỡ một câu.

Địa lao của Chu Tước thế gia là nơi quây nhốt và nuôi dưỡng ma thú, đối với đời cháu chất như bọn họ mà nói chính là một nơi cấm địa. Đừng nói là nàng, ngay cả Thẩm Gia Di và Thẩm Gia Vĩ cũng không có tư cách xâm nhập vào đó. Lúc trước, nàng tự tiện xông vào cấm địa, đã khiến Thẩm Phong uy nghiêm tức giận. Trước đó, hai tên hỗn cầu nhỏ cũng từng nhắc tới việc Thẩm Phong muốn chất vấn chuyện của nàng.

Tuy nhiên, đối với "Thẩm Viêm Tiêu" lúc trước, đến tột cùng đã gặp tình huống như thế nào tại địa lao, Thẩm Viêm Tiêu cũng hoàn toàn không biết gì cả. Ký ức được kể thừa thập phần hỗn loạn, ngoại trừ một mảnh đen tối và nỗi sợ hãi vô tận, nàng cũng chẳng thu được thêm tin tức nào nữa.

Thẩm Viêm Tiêu rất rõ ràng, Thẩm Phong sẽ không quan tâm tới "sự si nhục của Chu Tước thế gia" là nàng đã gặp nguy hiểm gì tại địa lao. Hẳn đề ý nhiều hơn chính là lời răn dạy của mình có bị người làm lơ hay không.

Cũng may Thẩm Thu đã lên kế hoạch giúp nàng kéo dài thời gian. Chỉ từ hành động vị tha của Thẩm Thu như vậy, trong lòng Thẩm Viêm Tiêu đã được phủ lên đầu vị lão giả hòa ái này một chữ "người tốt".

Thẩm Thu tiếp tục ngồi một lát nơi mép giường của Thẩm Viêm Tiêu, nói một số chuyện. Rốt cuộc, ở trong mắt Thẩm Thu, tiểu gia hỏa trước mắt vẫn chỉ là một cô gái trẻ đáng thương với trí tuệ của một đứa bé 4 tuổi, dạn dỏ nhiều quá cũng không có tác dụng gì. Sau khi xác định thân thể Thẩm Viêm Tiêu không có vấn đề quá lớn, lúc này Thẩm Thu mới rời khỏi phòng.

Chân trước Thẩm Thu vừa mới rời đi, Thẩm Viêm Tiêu sau lưng đã bước ra khỏi giường.

Nàng gấp không chờ nổi, muốn xem xét tình huống thân thể mình. Trong đầu nàng nhớ rất rõ ràng, một khắc trước khi nàng hôn mê, Tu đã giúp nàng cởi bỏ phong ấn tầng thứ nhất, hơn nữa nói cho nàng biết, nàng đã có đủ điều kiện để tu luyện đấu khí cùng với ma pháp.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Trộm: Phế Vật Thất Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Ma Võ Song Tu (3)

Editor: Yi Chou

Dịch & Beta: Emily Ton.

Trên cánh tay phải, chỗ bàn tay có phong ấn lớn, rõ ràng xuất hiện thêm một ấn ký màu đỏ tươi. Nó chỉ bằng một phần tư móng tay cái màu đỏ của ngón út, nhưng nó biểu thị rằng, phong ấn tầng thứ nhất của nàng đã được cởi bỏ.

"Ta có thể tu luyện đấu khí, hay là ma pháp? Tu chưa hề nói rõ ràng." Tuy rằng nàng hoàn toàn không biết gì về lai lịch của Tu, nhưng Thẩm Viêm Tiêu vẫn rất nhạy bén, nhận ra con "Ma" này rất cường đại. Chỉ tiếc nàng hoàn toàn không biết gì về mọi thứ trong thế giới này, đừng đề cập tới tu luyện đấu khí hay là ma pháp.

"Nếu ngươi thích, ngươi có thể tu luyện cả hai." Giọng nói lạnh lùng thuộc về Tu lại xuất hiện lần nữa ở trong óc của Thẩm Viêm Tiêu.

"....." Thẩm Viêm Tiêu nhướng mày, suy nghĩ về ý nghĩa sau những lời này của Tu.

Chẳng lẽ.....

Theo như lời Tu nói lúc trước, không phải là nàng chỉ có thể tu luyện một trong hai loại đó, mà là nàng có thể học cả hai?

Điều này... chẳng phải là rất sung sướng hay sao?

Thông qua những ký ức của thân thể này, Thẩm Viêm Tiêu mơ hồ biết được, bên trong thế giới này con người có hai loại tình huống. Một loại là thể chất khỏe mạnh, gân mạch cứng cáp, có khả năng ngưng tụ thành đấu khí ở đan điền. Đây là những người được chọn để tu luyện đấu khí. Một loại khác, điều

Kiến về thân thể cũng giống nhau, nhưng có tinh thần lực cường đại, có thể vận dụng tinh thần lực để khống chế tất cả các loại nguyên tố khác trên thế gian. Những người này chính là tiêu chuẩn được chọn để học tập ma pháp.

Trời cao rất công bằng, ban cho người khí lực mạnh mẽ, sẽ không cho người tinh thần lực cường đại. Vì thế, phóng nhãn trên toàn bộ đại lục Quang Minh, trăm năm tới nay chưa từng có người có thể đạt được Ma Võ Song Tu. Hơn nữa bất luận là đấu khí hay là ma pháp, muốn đạt tới mức độ nhất định cần phải tu luyện rất khắc khổ, muốn tiến bộ nhất định phải trả giá thời gian và tinh lực rất lớn. Đừng nói đến, người có được cả hai loại nội lực và tinh thần lực là sự tồn tại nghịch thiên cỡ nào. Tuy nhiên, muốn đồng thời tu luyện cả hai loại này, đều là người si nói mộng.

"Ý của người, ta có thể là ma võ song tu? Nhưng hiện tại ta đã 14 tuổi, lại hoàn toàn không biết gì đối với cả hai loại này. Song tu đối ta mà nói, thật sự quá mức xa xôi!" Thẩm Viêm Tiêu rất buồn bực. Trong đại lục Quang Minh, ngay sau khi mọi người bắt đầu hiểu chuyện không lâu, sẽ bắt đầu lựa chọn con đường phải đi cho mình. Hiện giờ nàng mới bắt đầu lựa chọn, đã chậm hơn 10 năm so với những người khác. Tu luyện bất luận một loại nào đối nàng mà nói, đều đã quá muộn, ma võ song tu..... điều này đối nàng chính là sự chề cười.

"Người có thể." Giọng nói lạnh băng của Tu rất kiên định.

"Thế chất của người hoàn toàn khác với người thường, hơn nữa có ta trợ giúp, mọi vấn đề sẽ không còn là vấn đề nữa."

Thẩm Viêm Tiêu vui vẻ, nàng vì sao lại quên Tu là một con "Ma" cao thâm khó đoán? Một gia hỏa có thể dựa vào linh hồn để gọi lại nó ở trên người khác, tồn tại mười mấy năm qua, tuyệt đối không phải là nhân vật bình thường.

Có hy vọng, vấn đề lúc trước của Thẩm Viêm Tiêu lập tức dễ dàng được giải quyết. Nàng rất rõ ràng, hiện tại nàng đã không có bất luận cái gì để dựa vào, nếu không thể khiến bản thân mình nhanh chóng cường đại lên, chỉ sợ nàng sẽ phải vĩnh viễn khoắc lên thân phận của tên gốc phế vật này để sống tiếp.

Mà điều này, cũng không phải là điều nàng mong muốn.

"Người sẽ dạy ta đấu khí và ma pháp chứ?" Thẩm Viêm Tiêu tìm tìm cười hỏi.

"Chỉ cần người có năng lực đó, ta sẽ đem toàn bộ sở học bình sinh của ta dạy người. Đây là lễ vật thứ hai ta tặng cho người." Giọng nói của Tu tràn ngập khả năng vô hạn, nhưng tiếng nói lạnh lẽo lại khiến nhiệt huyết người sôi trào.

"Nếu như vậy, ta ước rằng chúng ta sẽ có một sự hợp tác vui vẻ." Thẩm Viêm Tiêu cười giống như một con mèo gian lận. Có được sự trợ giúp của Tu thân bí, nàng không tin, với bản lĩnh của nàng, sẽ phải đeo trên lưng thân phận là phế vật ngu ngốc để tiếp tục sống tiếp!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Trộm: Phế Vật Thất Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chu Tước Thế Gia (1)

Thẩm Thu đã tranh thủ được năm ngày để Thẩm Viêm Tiêu tu dưỡng, năm ngày này ngoại trừ ăn ngủ, thời gian còn lại Thẩm Viêm Tiêu đều ở trong giai đoạn bị Tu "dạy dỗ".

Trong căn phòng đóng chặt, Thẩm Viêm Tiêu mặc một bộ đồ đơn giản, khoanh chân ngồi ở trên giường, trên người đã đổ mồ hôi đầm đìa, trên khuôn mặt nhỏ hồng hào đã bị mồ hôi trong suốt che kín.

"Thời gian năm ngày, đấu khí đã đạt tới trình độ cấp 4, ma lực cũng đạt tới cấp 3, đối với nhân loại mà nói, miễn cưỡng xem như không tồi." Giọng nói của Tu vẫn lạnh băng như cũ.

Trời mới biết, Thẩm Gia Di từ nhỏ đã bắt đầu tu luyện ma pháp, đến nay bất quá cũng chỉ là trình độ cấp 5, Thẩm Gia Vĩ tu luyện đấu khí cũng bất quá là cấp 4, cứ như vậy đã khiến Thẩm Phong rất vừa lòng. Thẩm Viêm Tiêu bất quá mới dùng thời gian năm ngày, đã trực tiếp từ giai đoạn một phế vật, tăng lên tới trình độ hiện tại, loại tốc độ kinh người này chỉ sợ nếu truyền đi ra ngoài, chắc chắn sẽ hù chết một đám người.

Năm ngày, nàng có thể luyện ma võ song tu, lại còn đạt tới cấp 4 và cấp 3? Đây là tồn tại nghịch thiên kiểu gì?!

Người bình thường đừng nói năm ngày, cho dù là 5 năm, nếu như muốn đạt được bất kỳ một trình độ nào của Thẩm Viêm Tiêu, chỉ sợ đã được vinh danh là thiên tài, hưởng chỉ là loại phương pháp tu luyện ma võ song tu nghịch thiên này.

Nhưng tốc độ kinh người này từ trong miệng của Tu, cũng chỉ là miễn cưỡng mà thôi.

Thẩm Viêm Tiêu cũng không hiểu rõ về cấp bậc của ma pháp và đấu khí trong thế giới này, cho nên đối với khẩu khí miễn cưỡng của Tu, nàng đương nhiên cho rằng tốc độ tu luyện của mình chỉ có thể xem như qua loa đại khái, vì thế không có quá nhiều kinh ngạc.

"Hôm nay hãy luyện đến đây đi, ngày mai ta còn muốn đánh một 'trận đánh ác liệt'." Sau khi thở ra một hơi, Thẩm Viêm Tiêu dang người ra ở trên

giường, kết quả tu luyện cực hạn chính là thể lực và tinh thần lực của nàng đều tiêu hao quá mức nghiêm trọng. Đừng nói tới những nơi khác, hiện tại ngay cả động động ngón tay nàng đều cảm thấy phải cố hết sức.

Ngày mai nàng sẽ phải đi gặp gia chủ Chu Tước thế gia Thẩm Phong, chỉ sợ Thẩm Phong sẽ không dễ dàng buông tha cho chuyện nàng tự tiện xông vào cấm địa. Rốt cuộc nàng chỉ là một kẻ không nơi nương tựa, chỉ dựa vào sự thương hại của Chu Tước thế gia mới miễn cưỡng tiếp tục sinh tồn dưới danh nghĩa là phế vật ngu ngốc. Thẩm Phong tuyệt đối sẽ không có bất luận lý do nào để khoan dung với nàng.

Trong khoảng thời gian này, Thẩm Viêm Tiêu cũng không có ý định bại lộ sự tình mình đã hoàn toàn biến hóa. Rốt cuộc, với tình cảnh hiện tại cùng với năng lực của nàng, bại lộ lợi thế của mình quá nhiều sẽ là một sự lựa chọn cực kỳ không sáng suốt. Ngay cả khi Thẩm Phong sẽ bởi vậy mà lau mắt nhìn nàng, nhưng những người trong thế hệ của nàng, chỉ sợ bọn họ sẽ không vui khi nhìn thấy một đối thủ cạnh tranh xuất hiện.

Chu Tước thế gia đời thứ ba, có ai không nghĩ tới tranh đoạt sự ưu ái của Thẩm Phong, gia tăng lợi thế của mình về việc kế thừa Chu Tước thế gia trong tương lai. Đó cũng chính là nguyên nhân vì sao lúc trước Thẩm Viêm Tiêu là một phế vật ngu ngốc, nhưng một số nhân tài trong đời thứ ba không có tâm tư đối phó với nàng. Ngoại trừ hai tỷ đệ Thẩm Gia Di lấy khi dễ nàng làm niềm vui, tình cảnh của Thẩm Viêm Tiêu cũng được coi như không có nguy hiểm.

Nhưng, một khi nàng bại lộ tình huống của mình, hơn nữa nếu để bọn họ biết nàng có được năng lực nghịch thiên ma võ song tu, chỉ sợ những người đó không thể không động tay động chân đối nàng. Huống chi, cha mẹ Thẩm Viêm Tiêu đều đã không còn, ở Chu Tước thế gia cũng không có chỗ dựa cường đại. Một khi nàng trở thành mục tiêu tranh đoạt gia chủ, chỉ sợ nhóm thúc thúc bá bá muốn hỗ trợ nhi tử và nữ nhi nhà mình tranh đoạt vị trí gia chủ, cũng sẽ ra tay diệt trừ nàng, một cây non nhỏ vừa mới nảy mầm.

Mặc dù Thẩm Viêm Tiêu không hiểu biết nhiều về cấp bậc ma pháp và đấu khí, nhưng đối với bản chất đen tối của con người, nàng lại có kinh nghiệm rất sâu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Trộm: Phế Vật Thất Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chu Tước Thế Gia (2)

Nàng vẫn biết về đạo lý giấu tài, tránh khỏi mũi nhọn.

Bất quá, giả ngu ngốc là một chuyện, nhưng nàng không nghĩ thời điểm ngày mai nhìn thấy Thẩm Phong, mình sẽ trở thành con dê thế tội cho Thẩm Gia Di và Thẩm Gia Vi.

Suy nghĩ tới tình huống ngày mai sắp gặp phải, Thẩm Viêm Tiêu nheo nheo mắt, khóe môi giờ lên một nụ cười giảo hoạt.

Ngu ngốc, cũng có chỗ tốt của ngu ngốc!

.....Editor: Yi Chou.

Dịch & Beta: Emily Ton.....

Nếu nói hai tỷ đệ Thẩm Gia Di khiến Thẩm Viêm Tiêu ý thức được thân phận hiện tại của mình hèn mọn bao nhiêu, vậy thì hiện tại, sự "hèn mọn" này lại được nàng đối mới một lần nữa.

Sáng sớm, hai nha hoàn 17-18 tuổi thô bạo đá văng cửa phòng nàng, không hề có lọt chút tôn trọng đối với người đang ngủ trên giường khi mạnh mẽ xách nàng lên, giống như nàng căn bản không phải là Thất tiểu thụ, mà giống như nàng là hạ nhân hèn mọn nhất Chu Tước thế gia.

"Người đầu đã lớn như vậy, còn muốn người khác hầu hạ mặc quần áo rửa mặt, thật sự xem mình trở thành đại tiểu thụ." Nha hoàn lớn hơn khác nghiệt kéo quần áo Thẩm Viêm Tiêu xuống, không hề có một chút dịu dàng nhẹ nhàng nào, sau đó mặc lên người nàng một bộ quần áo có thể xem là sạch sẽ. Lực đạo trên tay nàng ta không có chút mềm mại nào, trên mặt càng hiện lên vẻ cực kỳ bất mãn.

"Nếu không phải hôm nay lão gia muốn gặp nàng, sẽ chẳng ai nhàn rỗi đến nỗi không có việc gì liền tới đây hầu hạ nàng. Thật không biết lão gia đang nghĩ thế nào nữa, dưỡng một kẻ ngu ngốc như vậy ở trong phủ, thật sự khiến Chu Tước thế gia chúng ta mất mặt." Một nha hoàn khác lôi kéo đầu tóc Thẩm Viêm Tiêu, tùy tiện chải chải.

Nếu nói các nàng đang hầu hạ Thẩm Viêm Tiêu thay quần áo rửa mặt, không bằng nói các nàng đang tra tấn Thẩm Viêm Tiêu.

"Ai nói không phải, đây căn bản là đang lãng phí lương thực, lần này lại còn dám gây họa lớn như vậy, chỉ sợ lão gia sẽ không dễ dàng buông tha cho tên nguốc này đi."

"Si nhục như vậy, giải quyết sớm một chút là tốt nhất. Người không biết, người bên ngoài đều bí mật chê cười tên nguốc này, không hề thiếu việc châm chọc trong phủ chúng ta."

Hai nha hoàn oán giận lắm lắm không ngừng, không hề có ý kiêng dè.

Toàn bộ trên dưới Chu Tước thế gia, ngoại trừ gia chủ Thẩm Phong còn xem Thẩm Viêm Tiêu vẫn mang huyết mạch trên người, những người khác căn bản đều xem sự tồn tại của Thẩm Viêm Tiêu trở thành gánh nặng, hận không thể khiến sĩ nhục này của Chu Tước thế gia sớm chết một chút. Giống như một vết nhơ tồn tại, bôi nhọ địa vị Chu Tước thế gia thần thánh không thể xâm phạm.

Những lời khó nghe liên tục truyền vào lỗ tai Thẩm Viêm Tiêu, trên khuôn mặt tiểu gia hỏa 14 tuổi không có chút gọn sảng, cặp mắt ngây thơ còn tính sáng ngời, nhìn hai nha hoàn trước mắt không biết phân biệt tôn ti này, phảng phất như hoàn toàn nghe không hiểu được sự nhục nhã trong miệng các nàng.

Sau một trận lẫn lộn, Thẩm Viêm Tiêu rốt cuộc mặc xong quần áo, hai nha hoàn lập tức túm lấy nàng và đưa nàng tới ốc chủ (nhà chính) của Chu Tước thế gia.

Dọc theo đường đi, Thẩm Viêm Tiêu mặc kệ hai người lôi kéo quần áo của mình, không hề có ý phản kháng, nhưng dưới hai trông mắt nhìn như ngây thơ, lại lộ ánh sáng狡 hoạt.

Đi vào trước cửa ốc chủ, hai nha hoàn lập tức ném củ khoai lang phòng tay này cho người hầu thủ vệ, rồi đi không quay đầu lại.

Ai cũng không chú ý tới, trong nháy mắt khi hai nha hoàn vừa xoay người rời đi, hai cái túi tiền to bằng bàn tay đã từ bên hông các nàng chuyển dời đến trong ống tay áo của tiểu gia hỏa nào đó.

Thẩm Viêm Tiêu lặng yên không một tiếng động cắt một khoản "thu nhập" đầu tiên sau khi tới thế giới này vào trong lòng ngực, lặng lẽ đi theo người hầu với một khuôn mặt căng thẳng tiến vào bên trong ốc chủ.

Khi nàng bước vào ốc chủ, khoảnh khắc phía sau cửa phòng dần dần đóng lại, hai tiếng kinh hoàng "Túi tiền của ta đâu!!" thét lên chói tai cùng với tiếng đóng cửa nặng nề, bị chặn lại ở bên ngoài ốc chủ*.

*Ốc chủ (主屋): phòng chính; nhà chính; phòng của chủ nhà...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Trộm: Phế Vật Thất Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Chu Tước Thế Gia (3)

Editor: Yi Chou

Dịch & Beta: Emily Ton.

Bên trong ốc chủ là một mảnh an tĩnh. Trên vị trí chủ vị đối diện với cửa, hai mắt Thẩm Phong hơn 60 tuổi giống như ánh đuốc, đang ngồi uy nghiêm ở ghế trên. Mái tóc hoa râm không hề hiện lên một chút già nua, ngược lại khiến người cảm nhận được một luồng áp lực vô hình.

Ở hai sườn ốc chủ, nhóm đại đệ tử đời thứ hai của Chu Tước thế gia đang ngồi nghiêm chỉnh, phần lớn bọn họ đều đã qua tuổi bốn mươi, bất luận một người nào trong đó đều là long phượng nhân trung, nhưng ở trước mặt Thẩm Phong, bọn họ không dám có nửa phần lơ đãng.

Đứng ở phía sau bọn họ là những thế lực mới nổi thuộc về đời thứ ba của Chu Tước thế gia, một đám tinh thần phấn chấn đều hiện rõ trên mặt, có sự kiêu ngạo của thời niên thiếu, có thể đứng ở bên trong ốc chủ, đều là những người xuất sắc trong Chu Tước thế gia. Đối với những người có thực lực thấp hèn, sớm đã bị Thẩm Phong đá ra khỏi gia tộc tự sinh tự diệt. Lúc này, Thẩm Gia Di và Thẩm Gia Vĩ cũng đang đứng ở phía sau một vị nam tử trung niên, lặng lẽ giương mắt nhìn chằm chằm Thẩm Viêm Tiêu bước vào phòng.

Ốc chủ to như vậy, ánh mắt mọi người đều dừng ở trên người tiểu nữ hài đang đứng ở trước mặt Thẩm Phong.

Đặc điểm trên khuôn mặt đều bình thường, đặt ở trước dung mạo trác tuyệt của đời thứ ba Chu Tước thế gia, có vẻ rất xấu xí. Trên khuôn mặt kia còn treo thêm sự ngây thơ thiếu hiểu biết. Thân mình nhỏ gầy thậm chí không thể chịu nổi một cú nắm chặt, người bình phàm lại yếu ớt như vậy, sao xuất thân có thể giống như hài tử của Chu Tước thế gia.

Không lâu sau khi Thẩm Viêm Tiêu bị triệu hồi, nhóm đại đệ tử đời thứ hai Chu Tước thế gia, lập tức tràn ngập khinh thường và nghi kỵ đối tiểu nữ hài không cha mẹ, vì sự xuất hiện với diện mạo hoàn toàn vi phạm thẩm mỹ Chu Tước thế gia.

Phụ thân Thẩm Viêm Tiêu, Thẩm Ngọc, là thiếu gia nhỏ nhất Chu Tước thế gia, người cũng như tên, dung mạo tuấn mỹ như ngọc, giờ tay nhắc chân đều tắn ra ưu nhã phiêu dật khiến đông đảo nữ tử khuynh đảo. Hơn nữa, ma pháp tạo nghệ rất cao, lại cực kỳ yêu phong nhã. Năm đó cho dù bên trong Chu Tước thế gia nhân tài đông đúc, cũng là người ưu tú nhất, được Thẩm Phong cực kỳ coi trọng. Thê tử Thẩm Ngọc, càng là đệ nhất mỹ nhân năm đó của đế quốc Long Hiên, Ôn Nhã. Nghiêng nước nghiêng thành đã không đủ để hình dung mỹ lệ của nàng. Trước khi Ôn Nhã chưa gả chồng, bao nhiêu

vuơng hầu đều theo đuổi nàng, bị xua như xua vệt. Để có được nụ cười của nàng, không tiếc phân tán hết gia tài.

Một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ sinh ra nữ nhi như vậy, thậm chí nếu không đẹp đến nỗi kinh thiên động địa, cũng tuyệt đối không phải là một con vệt xấu xí trước mắt như vậy, nếu ném vào đám đông sẽ không thể tìm thấy người.

Đối với thân thế Thẩm Viêm Tiêu, Chu Tước thế gia đã âm thầm nghị luận rất nhiều lần, Thẩm Phong vẫn chần chừ chưa bao giờ phát biểu hay có bất luận thái độ gì đối với việc này, những người khác cũng chỉ có thể nói thầm vài câu ở trong bóng tối.

Rốt cuộc, toàn bộ bên trong Chu Tước thế gia, Thẩm Phong mới là chân chính là người cầm quyền.

Giờ này khắc này, Thẩm Phong cao cao tại thượng, ánh mắt sắc bén tỏa định ở trên người cháu gái đang đứng ở trước mắt mình, uy nghiêm trên mặt không thấy nửa điểm gợn sóng.

Ánh mắt bất bệ giống như lưỡi đao, nhìn từ trên xuống dưới cháu gái đã lâu không gặp, hai hàng lông mày Thẩm Phong hơi nhăn lại.

Nhìn thấy Thẩm Phong nhíu mày, toàn bộ những người khác Chu Tước thế gia đều cười thầm trong lòng.

Thực hiển nhiên, mặc dù Thẩm Phong thừa nhận thân phận Thẩm Viêm Tiêu, nhưng đối với vết nhơ này, vẫn rất không vui.

Tất cả mọi người chậm rãi chờ đợi Thẩm Phong mở miệng, toàn bộ ốc chủ yên tĩnh một mảnh.

Ánh mắt Thẩm Phong rời khỏi trên người Thẩm Viêm Tiêu, lên tiếng nói: "Thẩm Viêm Tiêu, vài ngày hôm trước, ngươi tự tiện xông vào cấm địa, gây nên đại họa, ngươi biết tội không?"

Thẩm Phong nói giọng trầm thấp nặng nề, lão không phải đang dò hỏi, mà là đang trần thuật.

Trong ốc chủ, Thẩm Viêm Tiêu chớp mắt to, nhìn gia gia này của "mình", không hề có chút cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Trộm: Phế Vật Thất Tiểu Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Đại Nghĩa Diệt Thân (1)

"Thẩm Lăng," Thẩm Phong hét lên.

"Có nhi tử." Ngồi ở phía dưới, một người nam tử trung niên tầm 40 tuổi đứng lên, cung kính giữ lễ.

"Ngươi phụ trách công việc thủ vệ địa lao, ngày hôm đó đến tột cùng đã xảy ra sự tình gì, ngươi hãy nói đi." Ánh mắt nghiêm túc của Thẩm Phong đảo qua Thẩm Lăng, trong mắt cơ trí không hề nhìn thấy sự dịu dàng của phụ thân đối nhi tử, có chỉ sự uy nghiêm của thượng vị giả.

Thẩm Lăng âm thầm cười khổ, hần nhi tử thứ tư của Thẩm Phong, ngoại trừ Thẩm Ngọc quá cố, hần đứng hàng nhỏ nhất ở trong đời thứ hai, nhưng nếu so sánh vẫn vô song toàn với Thẩm Ngọc, hần có vẻ trở nên bình thường hơn nhiều. Ngày thường cũng không được Thẩm Phong coi trọng, lần này địa lao xảy ra chuyện, đúng là phát sinh ở trong phạm vi chức trách của hần.

"Hồi bẩm gia chủ, ngày đó vì có việc nên ta đã ra ngoài, không ở trong phủ, phụ trách thủ vệ tại địa lao chính là ba gã thị vệ thủ hạ của ta. Đến. Khi ta trở lại trong phủ, đã nhận được thông báo của bọn họ, nói có người xâm nhập địa lao." Thẩm Lăng kín đáo lau mồ hôi lạnh. Mặc dù tự tiện xông vào địa lao là lỗi không nhỏ, nhưng có thể nguy hiểm đến tính mạng. Vào ngày hôm đó, những ma thú bị giam giữ trong địa lao, chính là do toàn bộ Chu Tước thế gia đã tiêu phí trên trăm tính mạng tinh nhuệ mới bắt giữ được những loài quý giá này!

Trên thực tế, ngoại trừ Thẩm Phong ra, toàn bộ bên trong Chu Tước thế gia chỉ có Thẩm Lăng biết được, một ngày kia địa lao đến tột cùng đã xảy ra sự tình gì. Hôm nay Thẩm Phong sở dĩ sẽ lao sư động chúng trước mặt mọi người dò hỏi Thẩm Viêm Tiêu, căn bản không phải vì sự tình tâm thường như tự tiện xông vào địa lao.

Sự tình kinh động chân chính của Thẩm Phong, chính là điều mà những người khác trong Chu Tước thế gia trăm triệu cũng không thể tưởng được.

"Ngày đó ai thủ vệ ở đó?" Thẩm Phong mở miệng hỏi.

Thẩm Phong vừa hỏi câu này, lại khiến cho người một nhà trợn tròn hai mắt.

Sự tình này vốn đã được giải quyết, ngày đó Thẩm Viêm Tiêu bị phát hiện hôn mê tại địa lao, sự tình này là đã chắc chắn. Nói một cách hợp lý, Thẩm Phong chỉ cần hạ mệnh lệnh xử phải Thẩm Viêm Tiêu là được, nhưng hôm nay Thẩm Phong cư nhiên bày ra thái độ muốn tra manh mối ngọn nguồn của sự tình một ngày kia, việc này đã có thể không thích hợp! Tất cả mọi người mơ hồ cảm thấy, Thẩm Viêm Tiêu ngày đó đã phạm phải sai lầm, chỉ sợ không phải đơn giản là tự tiện xông vào cấm địa như vậy.

Mà giờ này khác này, sắc mặt hai tỷ đệ Thẩm Gia Di và Thẩm Gia Vĩ đã trở nên một mảnh trắng bệch. Bọn họ không nghĩ tới Thẩm Phong sẽ truy tra việc này đến cùng. Phải biết rằng, ngày đó bọn họ lừa gạt Thẩm Viêm Tiêu tiến vào địa lao, cũng đã tìm kiếm có để ba thủ vệ trông coi địa lao đi chuyển đi nơi khác, lúc này mới khiến kẻ ngu ngốc kia có cơ hội tiến vào địa lao.

Lúc này, Thẩm Phong cư nhiên muốn thăm vấn ba thủ vệ kia, vạn nhất ba người kia nói ra hai tỷ đệ, chỉ sợ với sự thông tuệ của gia gia, không lâu sau sẽ lập tức đoán ra được, bọn họ chính là quỷ nháo ở sau lưng.

Thẩm Gia Di và Thẩm Gia Vĩ hiện tại rất muốn khóc, bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ tới một việc nhỏ như tự tiện xông vào địa lao, sẽ khiến Thẩm Phong cao cao tại thượng coi trọng như thế. Bọn họ vốn chỉ định uy hiếp Thẩm Viêm Tiêu, khiến nàng thành thật ngậm miệng lại, sau đó bọn họ có thể kê cao gối mà ngủ, nơi nào sẽ nghĩ đến Thẩm Phong sẽ có thái độ như vậy.

Hiện giờ, sự ngạo mạn và đắc ý trên mặt hai thiếu niên đều đã biến mất, đáy mắt chỉ còn lại kinh hoàng thất thố.

Nam tử trung niên ngồi ở phía trước Thẩm Gia Di và Thẩm Gia Vĩ, cũng chính là phụ thân hai tỷ đệ này, Thẩm Nhạc. Hắn mơ hồ cảm giác được sự bất an của hai đứa nhỏ nhà mình, hơi nhíu nhíu mày, không nói thêm gì.

Ba gã thị vệ phụ trách thủ vệ địa lao rất nhanh đã bị đưa tới ốc chủ, bọn họ cung kính quỳ gối trước mặt Thẩm Phong, chờ đợi gia chủ xét hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Trộm: Phế Vật Thất Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Đại Nghĩa Diệt Thân (2)

"Ngày đó đến tột cùng là chuyện xảy ra thế nào? Các ngươi dám để người đi vào địa lao, đặt quy củ vào nơi nào?!" Dò hỏi loại việc nhỏ thế này, Thẩm Lăng cũng không dám làm phiền Thẩm Phong, hắn dùng tài hùng biện của mình, trực tiếp nghiêm khắc mở miệng chất vấn.

Ba gã thủ vệ cũng biết việc này không hề đơn giản, chỉ có thể âm thầm thận trọng.

"Ngày đó thuộc hạ không phải có ý để Thất tiểu thụ đi vào địa lao, chỉ vì khi Thất tiểu thụ lên vào địa lao, bọn thuộc hạ đều không ở tại lối vào địa lao." Một người thị vệ rất cẩn thận trả lời.

"Không ở lối vào địa lao? Vậy các ngươi đã ở nơi nào? Chẳng lẽ các ngươi không biết, lúc thủ vệ địa lao, bất luận thị vệ nào thủ vệ cũng đều không được tự tiện rời đi hay sao?!" Thẩm Lăng tức giận hỏi.

Địa lao giam giữ ma thú là cấm địa của Chu Tước thế gia, thị vệ thủ vệ ở nơi đó chẳng những phải phòng ngừa người Chu Tước thế gia tự tiện tiến vào, càng phải phòng bị người bên ngoài tộc có tâm lên vào địa lao tiến hành quấy phá. Thủ vệ tự tiện rời đi, đây căn bản là rời bỏ nhiệm vụ!

Nhóm thủ vệ tự biết tội mình khó thoát, chỉ có thể ngăn lại nói: "Là do thuộc hạ sợ ý, chỉ vì ngày đó Ngũ tiểu thụ và Lục thiếu gia nói có chuyện gấp muốn tìm thuộc hạ hỗ trợ, bọn thuộc hạ lúc này mới....."

Những lời của nhóm thủ vệ vừa mới nói ra, toàn bộ ốc chủ trở nên an tĩnh dị thường, ánh mắt mọi người ở trong nháy mắt đều chuyển dời đến trên người hai người Thẩm Gia Di và Thẩm Gia Vĩ.

Hai thiếu niên vốn có tật giật mình, lúc này càng giống như chim sợ cành cong, mặt đầy hoảng loạn.

"Có việc này sao?" Thẩm Phong hiếm khi mở miệng dò hỏi, ánh mắt sắc bén dừng ở trên người hai tỷ đệ còn đang kinh hoàng.

"Gia....." Thẩm Gia Di hoảng loạn muốn mở miệng cãi lại, nhưng lại không biết phải nói như thế nào mới đúng.

Thẩm Gia Vĩ càng không có ý kiến, cúi thấp đầu như một con đà điểu.

Đúng vào giờ phút này, Thẩm Nhạc vẫn luôn trầm mặc không lên tiếng đứng lên, cung kính nói với Thẩm Phong: "Bẩm gia chủ, hai đứa nhỏ này một tháng nữa sẽ tròn 16 tuổi, cho nên trong khoảng thời gian này bọn họ vẫn luôn cố gắng tìm kiếm tin tức về ma thú. Ngày đó hai tiểu tử bất hiếu này vốn định đi tìm Ngũ đệ để dò hỏi về sự tình ma thú, nhưng tình cờ Ngũ đệ đã ra khỏi cửa. Có thể vì như vậy, trong lúc tuyệt vọng đã làm phiền bọn thị vệ thủ vệ địa lao. Không nghĩ rằng, vì chuyện này đã khiến người khác thừa dịp có cơ hội, tự tiện xông vào địa lao, dẫn đến sai lầm nghiêm trọng, còn thỉnh gia chủ nghiêm trị!"

Thẩm Nhạc thẳng thắn cương trực mở miệng thỉnh tội thay hai đứa nhỏ nhà mình, điều này khiến cho sắc mặt Thẩm Phong hơi hòa hoãn lại một chút.

Nhưng thật ra trên mặt Thẩm Gia Di và Thẩm Gia Vĩ đã không còn chút máu. Bọn họ vốn đang trông cậy vào mình phụ thân có thể giúp bọn họ giải vây, nào biết được hán một khi mở miệng đã chủ động thỉnh tội giúp bọn họ!

Người cha vì đại nghĩa diệt thân, có cần không nhận thân như vậy hay không?!

Trong óc chủ, mọi người đều thấy hành động vì đại nghĩa diệt thân của Thảm Nhạc mà cảm thán không thôi, đối với lý do thoái thác của Thảm Nhạc cũng tin vài phần.

Ở trên đại lục Quang Minh, phạm là thiếu niên đến năm 16 tuổi, đều phải tiến hành một lễ trưởng thành đặc biệt. Vào ngày ngày lễ trưởng thành này, bọn họ có thể có được ma thú trung thành nhất cả đời này của mình! Cho nên đối với việc Thảm Gia Di và Thảm Gia Vĩ cố gắng tìm người có thể giúp bọn họ vượt qua khủng hoảng này, cũng có thể bỏ qua. Xét cho cùng, việc này đối với bất luận một người nào cũng đều là chuyện cực kỳ quan trọng.

Ở trong thế giới này, đấu khí và ma pháp của một người đều thuộc về tu vi tự thân, mà ma thú lại là đồng bọn chiến đấu cùng với bọn họ. Nếu một người bất lực trong đấu khí hoặc là tu luyện ma pháp, vậy thì bọn họ có thể tìm được cơ hội

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Trộm: Phế Vật Thất Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Đại Nghĩa Diệt Thân (3)

Nếu phải dùng tỉ lệ phân chia, vậy thì một người có được đấu khí cùng với ma pháp, sẽ trở thành 40% thực lực của người này, trong khi đó ma thú cường đại hay không sẽ chiếm tỉ lệ 30%, còn lại 30% sẽ phụ thuộc vào những mặt khác, còn phải xem người này có được thánh khí hay không.

Ở thời đại khan hiếm thánh khí này, tỉ lệ giữa đấu khí ma pháp và ma thú hiển nhiên đã biến thành 50:50.

Có được ma thú cường đại, đã trở thành mục tiêu hàng đầu đối với mỗi người sau việc tu luyện tăng lên tu vi.

Vì vậy, không có gì ngạc nhiên khi mọi người chấp nhận lý do của Thảm Nhạc, tuy nhiên trong số mọi người ở đây, lại có một người không ngừng nhạo báng cách nói của hắn.

Đó là nhân vật chính trong chuyện này -- Thảm Viêm Tiêu.

Từ sau khi nàng tiến vào ốc chủ, ngoại trừ lời nói đầu tiên Thảm Phong đề cập tới nàng ra, phảng phất như chuyện này không có quan hệ gì tới nàng. Hiện giờ liên lụy tới hai hùng hài tử Thảm Gia Di và Thảm Gia Vĩ, thật ra đã nằm bên trong những gì mong đợi, nhưng thái độ của Thảm Nhạc ý vị rất sâu xa.

Thảm Nhạc bề ngoài đang vô nhân đạo tiến hành thỉnh tội đối với hai hùng hài tử này, nhưng trên thực tế, động thái này của Thảm Nhạc đã âm thầm tẩy thoát khả năng hai hùng hài tử này đã chỉ thị "Nàng" tự tiện xông vào cấm địa. Thêm vào đó, động thái đầy nhiệt huyết này đã giúp hai người Thảm Gia Di và Thảm Gia Vĩ đang vì nỗ lực tự đề cao thực lực bản thân nên tinh thần tích cực hướng về phía trước. Mặt khác, đã chỉ mục tiêu hướng về phía "Nàng", người đã nhân cơ hội này tự tiện xông vào địa lao.

Một câu lời nói vô cùng đơn giản, có thể được Thảm Nhạc lấn qua lộn lại biểu đạt ra nhiều tầng ý nghĩa như vậy, điều này chứng tỏ Thảm Nhạc thật sự không phải là đèn đã cạn dầu!

Thảm Phong không lập tức đáp lại thỉnh cầu của Thảm Nhạc, hắn chỉ lẳng lặng nhìn hai tỷ đệ đang đứng phía sau Thảm Nhạc. "Những lời thăng tấn cương trực của Tam bá phụ thật sự khiến người bội phục." Đột nhiên, một tiếng nói trong trẻo vang lên phía trong ốc chủ.

Một người thiếu niên tuấn nhã mặt như bạch ngọc chậm rãi đi ra từ phía sau phụ thân mình, mặt mang tươi cười nhìn trên khuôn mặt nghiêm túc của Thảm Nhạc. Tên thiếu niên này nhìn thoáng qua thì lớn tuổi hơn so với hai tỷ đệ kia một chút, khuôn mặt càng vượt qua Thảm Gia Vĩ một bậc, tuấn mỹ tuyệt luân trên mặt mang theo nụ cười thoải mái, khiến người không tự giác muốn thân cận với hắn.

Thảm Nhạc nhú mày nhìn người mới tới, trong lòng âm thầm cười lạnh.

Thảm Dật Phong, một trong những người mạnh nhất đời thứ ba Chu Tước thế gia! Năm ấy 17 tuổi đã vượt qua cấp bậc thứ 6 của đấu khí. Tu luyện 5 cấp bậc đầu tiên của đấu khí cùng với ma pháp không hề khó khăn, nhưng chỉ trong 5 cấp bậc đầu tiên là tu luyện cả hai.

Sau khi đấu khí cùng với ma pháp thăng cấp đến cấp bậc thứ sáu, hắn phải tiến hành lựa chọn con đường tu luyện.

Bắt đầu tới cấp bậc thứ 6, tu luyện ma pháp cùng với đấu khí sẽ phân nhánh thành ba phương hướng phát triển.

Trước cấp 6, những người tu luyện ma pháp và đấu khí, được gọi là học đồ ma pháp và đấu giả. Sau cấp 6, những người tu luyện ma pháp có thể lựa chọn trở thành một trong ba loại: ma pháp sư có tính công kích cường đại, thuật sĩ có được chú thuật thần bí hoặc là mục sư có lực lượng thần thánh. Trong khi đó, những người tu luyện đấu khí, có thể lựa chọn để trở thành kiếm sĩ cường đại, hoặc là kỵ sĩ nhanh nhẹn mạnh mẽ, cũng có thể trở thành tiền thủ có thể lấy thủ cấp người ở xa ngàn dặm.

Đối với Thảm Dật Phong, sớm ngay tại thời điểm 15 tuổi, cũng đã thành công đột phá giai đoạn đấu giả, lựa chọn trở thành một người kiếm sĩ cường đại.

Hiện giờ đã gần 2 năm, hấn cũng đã trở thành kiếm sĩ tam tinh. Phóng nhãn trăm năm tới nay, trong toàn bộ Chu Tước thế gia, cũng chỉ có Thẩm Ngọc quá cô mới có được thiên phú kinh người này.

Chỉ tiếc Thẩm Ngọc tuổi trẻ chết sớm, hiện giờ Chu Tước thế gia, chỉ còn lại Thẩm Dật Phong giống như mặt trời ban trưa, nghiêm nhiên trở thành người số một trong thế hệ trẻ của Chu Tước thế gia.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Trộm: Phế Vật Thất Tiểu Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Quay Về Đỉnh (1)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Không thể phủ nhận, Thẩm Gia Di và Thẩm Gia Vĩ tự xưng là thiên phú không tề, đặt ở trước mặt Thẩm Dật Phong chính là hai đồng căn bã. Huống chi, phụ thân Thẩm Dật Phong trước mắt là người con thứ hai được Thẩm Phong coi trọng nhất, cũng có khả năng nhất trở thành gia chủ đời sau của Chu Tước thế gia.

Thậm chí ngay cả Thẩm Nhạc, cũng không dám dễ dàng xé rách mặt với Thẩm Dật Phong.

"Gia gia, Thất muội đã 14 tuổi, nhưng tâm trí lại giống như hài đồng 4 tuổi hồn nhiên. Với tâm trí của nàng sao có thể thông minh như vậy, nắm lấy thời cơ khi nhóm thù vệ rời đi, xâm nhập vào địa lao?" Thẩm Dật Phong mở miệng lạnh lạnh nói: "Tôn tử tuy rằng không tiếp xúc nhiều lắm với Thất muội, nhưng cũng biết rằng Thất muội rất hiếm khi rời khỏi biệt viện, càng đừng nói đi vào một chỗ khác như địa lao trong phủ. Nếu nói Thất muội thật sự trong lúc vô tình đi đến lối vào địa lao, nhưng rất vừa khéo gặp được nhóm thù vệ không có ở đó. Như vậy không khỏi quá mức trùng hợp."

Trời đất quay cuồng!

Thẩm Viêm Tiêu thành thật đứng tại chỗ, trong lòng lại bất ngờ vỗ tay tán dương Thẩm Dật Phong đột nhiên nhảy ra tuyệt chiêu! Với ký ức của nàng, Thẩm Dật Phong rất ít khi tiếp xúc với Thẩm Viêm Tiêu. Nhưng, trước mặt người khác hấn vẫn được xem như đối đãi có lễ với Thẩm Viêm Tiêu, không giống như những người khác trong Chu Tước thế gia đều luôn nặng nề trách móc đối Thẩm Viêm Tiêu. Bất quá, hai người thật sự chưa có giao tình gì, hiện tại hấn lại đột nhiên nhảy ra giải vây cho Thẩm Viêm Tiêu, thực sự khiến người phải mở rộng tầm mắt.

Thay vì nói rằng, Thẩm Dật Phong đang giúp nàng, chi bằng nói hấn chính là đang muốn kéo hai hùng hài tử Thẩm Gia Di và Thẩm Gia Vĩ xuống nước.

Thẩm Viêm Tiêu vui mừng vì được nhân nhả, dù sao nàng là kẻ "ngu ngốc", bọn họ nói gì, nàng đều "nghe không hiểu". Nàng vui mừng cười, ai có thể làm gì nàng?

Kết quả là, Thẩm Viêm Tiêu tinh thần mạnh khỏe ngồi xuống chờ xem kịch vui, nhìn xem đầu tuồng sắp được trình diễn.

Quả nhiên, sau lời nói của Thẩm Dật Phong, đã khiến khuôn mặt Thẩm Nhạc trông rất khó coi. Thẩm Gia Di và Thẩm Gia Vĩ cũng đang cân nhắc đánh giá ra, phụ thân nhà mình lúc trước chính là có ý âm thầm bảo hộ bọn họ. Hận Thẩm Dật Phong đột nhiên nhảy ra đến nổi ngứa hàm răng. Bọn họ vốn dĩ không có quan hệ tốt với Thẩm Dật Phong, hiện tại Thẩm Dật Phong lại nhảy ra nói những lời đó, bọn họ càng thêm âm thầm căm ghét.

Những lời Thẩm Dật Phong nói ra giống như một cái cầu chì, châm ngòi cho một sự nghi kỵ ở trong lòng mọi người.

Thẩm Phong trầm mặc nhìn khuôn mặt Thẩm Dật Phong mang theo ý cười, lại nhìn về phía Thẩm Nhạc đang rừ rừ mày rừ mắt.

"Việc này, là ai làm không còn quan trọng nữa. Hôm nay ta triệu tập các người tại đây, chính vì có chuyện quan trọng hơn muốn nói." Thẩm Phong chậm rãi mở miệng.

Thẩm Nhạc âm thầm nhẹ nhàng thờ ra. Thẩm Viêm Tiêu, tên ngốc này chết sống hấn cũng mặc kệ, nhưng sự tình liên quan tới Thẩm Gia Di và Thẩm Gia Vĩ, sao hấn có thể để sự tình tiếp tục tiếp diễn.

Thẩm Dật Phong hơi sừng sốt, nhưng cũng không nói thêm gì nữa. Rốt cuộc, tuy rằng hấn được Thẩm Phong coi trọng, nhưng bối phận của hấn chung quy vẫn là văn bối của Thẩm Nhạc, không thể chống đối quá mức.

Chỉ có như thế? Đã kết thúc? Thẩm Viêm Tiêu âm thầm nhường mảy. Nàng vốn tưởng rằng lần này Thẩm Nhạc và Thẩm Dật Phong sẽ phải chiến đấu với nhau, không nghĩ tới hiện giờ không có gì phát triển như vậy. Thái độ của Thẩm Phong khiến người không thể nắm rõ. Ban đầu đã nói là hôm sẽ tới thăm vấn nàng, nhưng nàng cũng không có chuyện gì? Hiện giờ lại nói việc này không quan trọng, đây là muốn hát bài gì?

Thẩm Viêm Tiêu nặng nề nghi hoặc trong lòng, nhưng vẫn chưa quên thân phận hiện giờ của mình, nàng chỉ lo giả ngây giả dại nhìn xem kịch vui, những điều khác, không có quan hệ gì với nàng.

Thẩm Phong dừng lại một chút sau đó nói: "Các người đều nghĩ ta sẽ tức giận khi có người tự tiện xông vào cấm địa, nhưng các người có biết, ma thú

nhốt tại địa lao kia là giống loài nào?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Trộm: Phế Vật Thất Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Quay Về Đỉnh (2)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Sau khi Thẩm Phong hỏi bọn họ, những người khác trong Thẩm gia đều hai mắt nhìn nhau. Ngoại trừ Thẩm Lăng có hiểu biết đối việc này ra, những người khác căn bản không biết, ma thú bị giam giữ trong địa lao có bộ dáng như thế nào. Bọn họ chỉ biết, từ sau khi ma thú được mang về trong phủ, Thẩm Phong đã đưa ra mệnh lệnh rất nghiêm khắc, không cho phép bất luận kẻ nào tự tiện đi vào.

Mọi người thật sự cũng không phải không hiểu kỳ, nhưng lời nói của Thẩm Phong có phân lượng thế nào ở trong Chu Tước thế gia, người nào có lá gan làm trái?

Mặc dù Thẩm Gia Di và Thẩm Gia Vĩ tràn ngập tò mò đối ma thú kia, cũng chỉ dám nháo sự nhỏ nhỏ ở sau lưng Thẩm Viêm Tiêu để nhìn lén, nhưng bản thân bọn họ lại không dám tiến vào một bước.

Tuy nhiên, bọn họ không nghĩ tới chính là, ngày đó thời điểm Thẩm Viêm Tiêu được thị vệ nâng ra ngoài, đã chồng chất đầy vết thương. Máu tươi bao trùm toàn bộ người nàng, cả người nàng giống như đã bị ngâm qua máu tươi. Nếu không phải vẫn có chút phập phồng nơi ngực, chỉ sợ tất cả mọi người đều nghĩ rằng nàng đã chết.

Đối với việc, trong địa lao đến tột cùng đã xảy ra sự tình gì, ma thú kia như thế nào, ngoại trừ Thẩm Lăng và Thẩm Phong ra, người khác căn bản không thể nào biết được.

Hôm nay, nghe thấy Thẩm Phong đề cập tới ma thú, mọi người cũng không dám nhiều lời.

Thẩm Phong hừ lạnh một tiếng nói: "Ta tưởng rằng Chu Tước thế gia ta, trăm năm qua tới nay, thật sự không có người nào có thể đánh thức Chu Tước lần nữa, sự vô năng của các ngươi quả thực khiến người đời nhạo báng."

Thẩm Phong nói khiến mọi người khiếp sợ không thôi. Chu Tước thế gia sở dĩ có thể bước lên địa vị cao không thể với tới ở đế quốc Long Hiên, tất cả đều bởi vì lúc ban đầu khi đế quốc Long Hiên kiến quốc, tổ tiên Chu Tước thế gia có được thượng cổ thần thú Chu Tước. Với sự tương trợ của Chu Tước, Chu Tước thế gia đã trợ giúp quân chủ lúc trước giành được lợi thế rất lớn trong cuộc chiến khai quốc. Trong vạn thú, Chu Tước đã khiến chúng thú quý bái, chỉ kêu ca một tiếng cũng đủ để lay động tất cả các hệ ma thú chim bay.

Chu Tước cường đại, sớm đã siêu thoát giống như ma thú có thực lực, chỉ có thể từ trong tin đồn suy đoán một vài điều. Với việc sử dụng sức mạnh của Chu Tước, Chu Tước thế gia đã được thành lập. Sau khi cường thịnh hai trăm năm, quy về yên tĩnh. Thời gian gần một trăm năm qua, trên dưới Chu Tước thế gia, thật sự không có ai có thể đánh thức Chu Tước đang ngủ say lần nữa, đừng miễn bàn ký kết khế ước với Chu Tước.

Một chuyện này, có thể nói là một nỗi đau lớn đối với Chu Tước thế gia trong nhiều năm qua.

Ai cũng đều biết, người có được Chu Tước, sẽ có được Chu Tước thế gia. Cũng có thể đưa Chu Tước thế gia lên đỉnh một lần nữa!

Đây là sự tình mỗi một đệ tử Thẩm gia đều luôn tha thiết mơ ước. Nhưng nhiều năm qua, đừng nói tới khế ước cùng với Chu Tước, ngay cả việc đánh thức Chu Tước đang ngủ say ở trong thung lũng Dung Nham cũng chưa từng có người nào có thể làm được.

"Gia chủ, cũng không phải chỉ có Chu Tước thế gia chúng ta mà thôi. Ngay cả những gia tộc Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Kỳ Lân trăm năm qua cũng đều không có người nào có thể đánh thức thần thú....." Thẩm Cảnh, con trai thứ ba của Thẩm Phong nhỏ giọng lầm bầm.

Điều mà Thẩm Cảnh nói chính là sự thật. Sau khi đế quốc Long Hiên kiến quốc, có được năm đại thần thú thượng cổ phù hộ. Bọn họ rất tự mãn trong việc khai quốc. Tuy nhiên, 100 năm qua, năm đại thần thú đều giống nhà đã giao ước, cùng lâm vào bên trong ngủ say, chưa từng có một con tỉnh lại. Cảnh này khiến cho năm đại thế gia có năm đại thần thú đều nóng lòng như lửa đốt.

Thẩm Phong nhíu mày quét mắt liếc nhìn Thẩm Cảnh một cái. Hắn tổng cộng có sáu đứa con trai, Thẩm Cảnh có thể nói là người không có tiến bộ nhất trong sáu người con. Hắn cả ngày ngoại trừ ăn chơi đàng điếm, chính là suốt ngày lêu lổng cùng với những con em quý tộc. Nếu không phải nhờ hần trên người vẫn mang cùng huyết mạch, Thẩm Phong thật sự muốn ném nhi tử bất hiếu này ra khỏi gia tộc, để hắn tự sinh tự diệt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Trộm: Phế Vật Thất Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Quay Về Đỉnh (3)

"Người thì biết gì! Cách đây không lâu ta nhận được tin tức, thánh quân mới nhậm chức của Thần Vực vừa được sinh ra. Một trăm năm trước, thánh quân từ Thần Vực chính là người đã phụ trách đánh thức thần thú. Hiện giờ thánh quân mới nhậm chức đã được buông xuống, đánh thức thần thú đã không còn là việc không có khả năng. Theo ta biết, bốn gia tộc Thanh Long đã chuẩn bị mời thánh quân ra tay." Thẩm Phong lạnh lùng mở miệng nói.

"Cái gì!" Mọi người đều ồ lên một mảnh, điều này còn không phải muốn nói, một người trong số bọn họ, sắp sửa có cơ hội đạt được ý nguyện trung thành của Chu Tước!!

Chu Tước thế gia trăm tình đã lâu, hiện tại nhấc lên sóng gió kinh động trời cao.

Thẩm Dật Phong âm thầm vui sướng. Thời điểm năm đó Thẩm Dật Phong vừa mới tròn 16 tuổi, hắn vốn nên tìm một con ma thú cường đại để khế ước, nhưng phụ thân hắn lại chậm chạp không có động tĩnh gì. Vì thế, hiện giờ tuy rằng hắn đã là kiếm sĩ Tam Tinh, nhưng vẫn chưa có ma thú. Mỗi người cả đời chỉ có thể ký kết khế ước với một con ma thú. Nói cách khác, phóng nhãn toàn bộ bên trong Chu Tước thế gia, chỉ có hắn cùng với hai tỷ đệ Thẩm Gia Di, Thẩm Gia Vĩ mới có cơ hội có được Chu Tước?

Mặc dù Thẩm Gia Di và Thẩm Gia Vĩ có thiên phú không tồi, nhưng so với người mang danh thiên tài như hắn, lại thua kém khá xa. Căn bản không thể xem như đối thủ!

Điều này căn bản giống như đưa Chu Tước vào trong lòng ngực hắn, sao hắn có thể không vui?

Sắc mặt Thẩm Nhạc lúc này càng thêm khó coi, Thẩm Dật Phong nghĩ đến vấn đề này, hắn tự nhiên cũng đang nghĩ đến. Hai đứa nhỏ của mình so với Thẩm Dật Phong quả thật không đáng để nhắc tới. Muốn tranh đoạt Chu Tước, thực sự có chút khó khăn.

"Như vậy chúng ta có muốn hành động hay không? Không nên để bốn gia tộc khác giành trước mới tốt." Thẩm Đoán tự biết nhi tử mình sẽ nắm chắc thắng lợi, tất nhiên đứng ngồi có chút không yên.

Thẩm Phong cười lạnh nói: "Sự tình bậc này còn cần người phải nói? Ta sớm đã phái người liên lạc với Thần Vực, mặc dù thánh quân đã đáp ứng sẽ tiến đến tương trợ đế quốc Long Hiên, nhưng hắn có một điều kiện, cần phải đưa Tuyết Linh Hồ (雪灵狐) cấp 8 lên làm lễ vật, hắn mới rời đi. Và bị giam giữ bên trong địa lao, chính là Tuyết Linh Hồ trước đây ta sai người bắt được."

"Gia chủ đã chu toàn mọi việc!"

Trên mặt Thẩm Phong không có một chút ý cười. "Các người cũng biết để bắt được Tuyết Linh Hồ, Chu Tước thế gia chúng ta đã tổn thất nặng nề thế nào? Nhưng các người chỉ có thể làm những việc ngu ngốc!"

Thẩm Phong đột nhiên tức giận khiến mọi người nghi hoặc không thôi. Tổn thất khi bắt được Tuyết Linh Hồ, phần lớn bọn họ đều có thể đoán được, Tuyết Linh Hồ là ma thú cấp cao thứ 8. Mặc dù mức độ hung tàn của nó không bằng những ma thú khác, nhưng sự nhanh nhẹn của nó xác thật những ma thú khác không thể nào bằng được. Muốn bắt được nó, cũng không phải là sự tình đơn giản như vậy.

Ánh mắt Thẩm Phong dừng ở trên người Thẩm Viêm Tiêu, nhìn vào cháu gái không mấy thân cận này, nhìn không ra đang vui hay mừng.

"Vào ngày hôm đó, địa lao đã bị tự tiện thâm nhập, Tuyết Linh Hồ chết thảm. Không có Tuyết Linh Hồ, Chu Tước thế gia chúng ta làm thế nào mời thánh quân tới đây?!"

Tuyết Linh Hồ đã chết!!

Toàn bộ bên trong ốc chủ vang lên một loạt tiếng hút không khí.

Sắc mặt Thẩm Nhạc trắng bệch. Thẩm Gia Di và Thẩm Gia Vĩ chỉ thiếu chút nữa té ngã trên mặt đất.

Bọn họ không bao giờ có thể nghĩ tới, sự tò mò nhất thời, thật sự đã hủy diệt cơ hội quay lại đỉnh của Chu Tước thế gia.

Mọi người đều trở nên chán nản. Tuyết Linh Hồ cực kỳ quý trọng. Có thể được được một con, Chu Tước thế gia đã phải trả giá quá nhiều tâm huyết. Muốn bắt lại một con nữa, chỉ sợ sẽ làm tổn thương tới gốc rễ.

Giờ khắc này, ánh mắt mọi người đều tập trung tới trên người Thẩm Viêm Tiêu. Ai cũng không nghĩ tới, một kẻ ngu ngốc như vậy sau khi tiến vào địa lao, lại sẽ phát sinh chuyện lớn như vậy.

Một con ma thú cấp 8, cứ như vậy chết ở địa lao không thể hiểu được, mà bên trong địa lao, trừ bỏ Tuyết Linh Hồ chết thảm ra, cũng chỉ có phế vật Thất tiểu thư ở trong đó!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Trộm: Phế Vật Thất Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 16: Kim Bài Miễn Tử (1)

Thẩm Viêm Tiêu ngẩn người, vì sao đề tài vòng một vòng lớn cuối cùng vẫn xả đến trên người nàng?

Chu Tước là gì? Tuyết Linh hồ là gì? Vì sao nàng không biết một chút nào cả.

Trong đầu nàng, hết thảy xảy ra ở địa lao đều là một mảnh tăm tối. Nàng căn bản không biết đến tột cùng đã xảy ra sự tình gì dưới địa lao. Nhưng Thẩm Viêm Tiêu lại cảm giác được, sau khi tin tức Tuyết Linh hồ chết được tuyên bố ra ngoài, những ánh mắt đó dừng ở trên người nàng, lập tức giống như những lưỡi dao sắc bén, gần như muốn xuyên qua cả người nàng.

Nếu không phải ngại với Thẩm Phong, chỉ sợ những người đó sớm đã lao lại đây bằm thây vạn đoạn nàng rồi!

Nàng thật sự vô tội.....

Ngay khi Thẩm Viêm Tiêu đang buồn bực vì mình trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, giọng nói của Tu bỗng xuất hiện ở trong đầu nàng.

"Một con ma thú cấp 8 nho nhỏ, đã khiến cho nhân loại ngu xuẩn thảm hại như thế, thật sự là phế vật."

Thẩm Viêm Tiêu không có lời nào để nói. Mặc dù nàng chưa thấy qua ma thú cấp 8 thần bí, nhưng nàng hiểu biết đối thế giới này, với sự cường thịnh và dũng cảm của Chu Tước thế gia, cho đến nay cũng chỉ có một mình Thẩm Phong có được một con ma thú cấp 8. Đối với những người khác, có thể có được ma thú cấp 6-7 cũng đã được xem như cực phẩm. Người bình thường có ma thú cấp 3-4 cũng đã là cảm ơn trời đất.

Ma thú cấp 8 độc nhất của Chu Tước thế gia, tới trong miệng Tu lại biến thành một con "ma thú cấp 8 nho nhỏ"...

Nếu như để Thẩm Phong biết được, Chu Tước thế gia hy sinh hàng trăm tinh nhuệ cho Tuyết Linh hồ nhưng bị người đánh giá như vậy, có thể tức giận đến nổi ngất xỉu hay không?

Đột nhiên, Thẩm Viêm Tiêu có một ý niệm không tốt.

Chẳng lẽ, con Tuyết Linh hồ đã bị tôn đại gia này...

"Trượt tay một chút, nó đã bị nghiền chết." Tu dường như đoán được sự tình Thẩm Viêm Tiêu muốn hỏi, thân nhiên mở miệng nói. Nghiền... chết.....

Thẩm Viêm Tiêu không thể biểu đạt được tâm tình của mình lúc này, giống như có người đang nói với nàng, lúc đi đường không cẩn thận nên dùng đầu ngón chân nghiền một chiếc xe tăng hạng nặng thành bột nhão.....

Nàng rất muốn nói, đại gia Tu... xin đừng nghiền chết!

Đáng tiếc, giọng nói của Tu chỉ có một mình nàng có thể nghe được, nếu không nàng đã có thể nện tôn siêu cấp đại thần này ở trên mặt mọi người Chu Tước thế gia, cười xem bọn họ quý báu.

Trong khi hiện tại.....

Thẩm Viêm Tiêu chỉ có thể yên lặng thừa nhận những ánh mắt đao quang kiếm ảnh.

Trái tim đau nhói, cảm giác như sẽ không yêu lần nữa.

Thẩm Phong hít sâu một hơi. Hôm nay hẳn tập hợp các thành viên trong gia tộc tới đây, chủ yếu là muốn thông báo cho bọn họ biết về việc này. Đối với sự trừng phạt.....

Nhìn gương mặt hoàn toàn không giống khuôn mặt tiểu nhi tử của mình, Thẩm Phong chỉ có thể thờ dài trong lòng.

Nếu như Thẩm Ngọc vẫn còn ở đây...

"Thẩm Viêm Tiêu! Ngươi đã phạm phải sai lầm lớn, suýt nữa đã hủy diệt căn cơ của Chu Tước thế gia, quả thực đáng giận!" Thẩm Nhạc phần nộ trừng mắt nhìn Thẩm Viêm Tiêu. Hắn biết, việc này một khi liên quan đến Chu Tước, nó không còn là một vấn đề nhỏ nữa. Hiện tại hắn chỉ nghĩ dọn sạch cho hai đứa nhỏ nhà mình.

Thẩm Dật Phong lúc trước còn có tâm giúp Thẩm Viêm Tiêu giải vây, sau khi biết được nhà mình rất có thể bởi vì tên ngốc Thẩm Viêm Tiêu này mà lỡ mất cơ hội có được Chu Tước. Vì thế, đừng nói tới giúp đỡ, hắn không đi lên bỏ nàng vài đao cũng xem như không tệ rồi.

"Quả thực là hồ nháo, gia chủ đã thương hại đứa nhỏ này không noi nương tựa, không ngờ đứa nhỏ này lại lấy oán trả ơn, gây ra họa lớn như vậy. Phế vật gây ra tai họa bậc này không thể giữ lại! Còn thỉnh gia chủ xử trí!" Ngực Thẩm Đoán như tràn ra một búng máu, mắt thấy nhi tử nhà mình sắp có thể

có được Chu Tước, bước lên vị trí gia chủ, không nghĩ tới đã bị phé vật ngu ngốc này làm hỏng như vậy. Hẳn thật sự hận không thể bóp chết nàng ngay lập tức. Hiện tại càng hận đến nỗi muốn Thẩm Phong xử trí phé vật này sớm một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Trộm: Phé Vật Thất Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Kim Bài Miễn Tử (2)

Trong khoảng thời gian ngắn, Thẩm Nhạc và Thẩm Đoán đều có chủ trương nghiêm trị đối Thẩm Viêm Tiêu. Những đại đệ tử thế hệ thứ hai của Thẩm gia cũng không muốn nói thêm điều gì. Thẩm Phong nhíu chặt lông mày, dường như đang suy xét điều gì.

Cứ thế này nàng sẽ bị kết tội tử hình? Thẩm Viêm Tiêu không dự đoán được, sự tình sẽ phát triển theo phương hướng vui vẻ như vậy. Bất quá, nghĩ đến cũng đúng, lúc này liên quan tới vinh nhục của Chu Tước thế gia, nếu như lỡ mất cơ hội lần này, Chu Tước thế gia không biết phải chờ tới ngày tháng năm nào mới có thể triệu hồi Chu Tước. Hơn nữa, nàng chỉ là một phé vật mồ côi ngu ngốc, sử dụng nàng để ngăn chặn sự tức giận của nhiều người là một lựa chọn không thể nào tốt hơn.

Ngoài ra, diệt trừ một đệ tử đời thứ ba, cho dù là một phé vật, cũng sẽ có ích đối những đệ tử đời thứ ba khác, bọn họ vì sao không vui?

Không có bất luận chỗ dựa nào, cũng không có bất luận cái gì để phụ thuộc vào, Thẩm Viêm Tiêu vừa mới đi vào dị thế đã gặp phải ác ý đánh tới từ bốn phương tám hướng.

Tay nhỏ giấu ở trong tay áo nắm chặt thành nắm đấm, Thẩm Viêm Tiêu âm thầm cắn răng.

Bọn họ tốt nhất đừng để nàng sống sót qua lần này. Nếu không, những gì bọn họ cho nàng hôm nay, nàng tuyệt đối sẽ trả lại gấp mười lần gấp trăm lần. Chu Tước cái gì? Gia chủ Chu Tước thế gia cái gì? Chỉ cần để nàng sống qua hôm nay, nàng nhất định phải khiến cho cả Chu Tước thế gia hoàn toàn đổi chủ!

"Nhị bá phụ và Tứ bá phụ oán giận quá lớn! Không biết gia gia cần chính là súc sinh này!" Cùng với một tiếng nói cực kỳ dịu dàng dễ nghe truyền đến từ ngoài cửa, cửa ộc chủ bị đóng chặt liền bị người chậm rãi đẩy ra. Một thiếu niên dáng người thon dài mặc một bộ bạch y, ôn nhuận như ngọc, giống như thiên thần hạ phàm, mang theo nụ cười như tắm mình trong gió mùa xuân, trang nghiêm bước vào bên trong ộc chủ.

Phía sau thiếu niên, có bốn gã tráng hán nâng một cái lồng sắt thật lớn, từ từ tiến vào bên trong ộc chủ.

Bên trong lồng sắt là một con cáo trắng như tuyết với chiều cao bằng nửa con người đang an tĩnh ghé vào lồng sắt. Một đôi con ngươi xanh biếc hơi cong lên, bộ lông tuyết trắng sáng lấp lánh khiến người mê muội."Thẩm Tư Vũ..."

Thiếu niên nhanh nhẹn đi tới, tất cả mọi người trong ộc chủ đều đồng loạt ồ lên.

Thiếu niên không phải là người có quan hệ huyết thống với Chu Tước thế gia, mà là cô nhi do Thẩm Phong đưa về Chu Tước thế gia nuôi nấng cách đây mười năm trước. Không có người nào biết lai lịch của hắn. Bọn họ chỉ biết Thẩm Phong đã đặt tên cho hắn là Thẩm Tư Vũ, bởi phận giống như đệ tử cùng thế hệ đời thứ ba.

Thẩm Tư Vũ năm nay vừa trong 18 tuổi, dung nhan tuấn mỹ của hắn đã lu mờ sự tuấn nhã của Thẩm Dật Phong. Nếu nói Thẩm Dật Phong tuấn mỹ giống như sao sáng trên bầu trời đêm, vậy thì Thẩm Tư Vũ chính là ánh trăng duy nhất trên bầu trời đêm.

Ánh sáng sao trời, sao có thể cạnh tranh được với ánh sáng mặt trăng?

Thẩm Tư Vũ xuất hiện, nằm ngoài dự kiến của mọi người, hắn cũng không thường xuyên ở tại Chu Tước thế gia, phần lớn thời gian hắn đều bị Thẩm Phong phái đi nơi khác, hành tung mờ hồ không thể đoán được. Toàn bộ hành động của Thẩm Tư Vũ đều do Thẩm Phong tự mình an bài. Đừng nói là hướng đi của Thẩm Tư Vũ, ngay cả thực lực hiện giờ của hắn cao thấp thế nào cũng là một bí ẩn ở Chu Tước thế gia.

Nếu không phải bởi vì Thẩm Tư Vũ không phải là huyết mạch của Chu Tước thế gia, chỉ sợ Thẩm Đoán, Thẩm Nhạc cùng với đại đệ tử đời thứ hai, sớm đã nắm tay nhau diệt trừ đường tôn được Thẩm Phong coi trọng nhất này rồi.

Không thể không nói, những năm gần đây, Thẩm Tư Vũ càng lớn càng tuấn mỹ phong nhã, mỗi một cái giờ tay nhấc chân đều phát ra khí thế, khiến Thẩm Đoán cũng không dám lơ đãng.

"Trước khi tôn nhi trở về thành, có nghe nói về những chuyện ở Thần Vực, biết được thánh quân cần một con Tuyệt Linh hồ như một lễ vật. Trên đường trở về tôn nhi may mắn đã gặp được một vật nhỏ như vậy, thuận tay mang về cho gia gia, còn thỉnh gia gia vui lòng nhận cho." Khoé mắt Thẩm Tư Vũ mỉm cười, dung nhan tuấn mỹ giống như tác phẩm hoàn mỹ nhất của trời cao.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Trộm: Phé Vật Thất Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Kim Bài Miễn Tử (3)

Ngay khoảnh khắc Thẩm Gia Di đứng ở phía sau Thẩm Nhạc nhìn thấy Thẩm Tư Vũ xuất hiện, trên khuôn mặt nhỏ lập tức nổi lên một tầng đỏ ửng. Sự ngang bướng của ngày thường không còn tồn tại, chỉ có đó là thiếu nữ si tình.

"Tốt! Tốt!" Thẩm Phong sùng sốt một chút, ngay sau đó nở nụ cười tươi.

Thẩm Tư Vũ không quan tâm tới ánh mắt mọi người, bước nhanh đi đến bên người Thẩm Viêm Tiêu. Nháy mắt khi Thẩm Viêm Tiêu còn chưa kịp phản ứng gì, hắn đã giang hai tay ra ôm nàng vào trong lòng ngực.

"Tiêu Tiêu, ta đã trở về. Ngươi yên tâm, chỉ cần có ta ở đây, sẽ không có người nào có thể khi dễ ngươi." Giọng nói của Thẩm Tư Vũ rất nhẹ nhàng, rất dịu dàng.

Nhưng nó được truyền vào trong tai đám người Thẩm Đoán lại giống như tiếng sấm chói tai.

Thẩm Viêm Tiêu chớp chớp đôi mắt, hơi thở mát mẻ thoai mái chui vào trong mũi, nàng im lặng nghĩ.....

Đây có được xem như nàng đang bị phi lễ hay không?!

Trong đầu, ký ức thuộc về Thẩm Tư Vũ theo đó xuất hiện tới. Nếu như nói, Thẩm Viêm Tiêu là si nhục của Chu Tước thế gia, vậy thì Thẩm Tư Vũ chính là sự kiêu ngạo của Chu Tước thế gia. Điều đáng tiếc duy nhất chính là, hắn không phải là người có quan hệ huyết thống với Chu Tước thế gia, không thể nào kế thừa vị trí gia chủ.

Nhưng kẻ "kiêu ngạo" này lại cực kỳ tốt đối "si nhục" này là nàng. Khác với Thẩm Dật Phong giả nhân giả nghĩa, Thẩm Tư Vũ lại thật tình đối tốt với Thẩm Viêm Tiêu. Ngay từ khi bắt đầu có ký ức, mỗi một lần Thẩm Tư Vũ xuất hiện đều là đang bảo hộ Thẩm Viêm Tiêu thoát khỏi sự hãm hại của người khác. Đám người Thẩm Nhạc cũng vì ngại với Thẩm Tư Vũ mới không ra tay quá tàn nhẫn đối Thẩm Viêm Tiêu. Tuy nhiên, Thẩm Tư Vũ đối tốt với Thẩm Viêm Tiêu, cũng khiến cho Thẩm Gia Di càng thêm phiền chán đối Thẩm Viêm Tiêu.

Đó là cảm giác nguy cơ của người thiếu nữ, thật sự là tình địch đầy đất!

Có lẽ ký ức lúc trước của thân thể này, khiến Thẩm Viêm Tiêu sinh ra một chút cảm giác thân thiết đối Thẩm Tư Vũ. Đối với ca ca này, nàng cũng không cường lại quá nhiều.

Tuy nhiên, ngay đúng lúc này, Tu đột nhiên thốt lên một câu không thể hiểu được.

"Không tệ."

Cái gì không tệ? Thẩm Viêm Tiêu không rõ ràng lắm.

Trần an tiểu gia hóa ở trong lòng ngực, đồng thời cảnh cáo những người đang có mưu đồ gây rối, Thẩm Tư Vũ xoa xoa đầu nhỏ của Thẩm Viêm Tiêu, đầy mắt toàn là sùng nịch.

" Tư Vũ, lần này ngươi làm không tồi, nghĩ xem muốn khen thưởng cái gì?" Thẩm Phong có được Tuyết Linh hồ nên tâm tình rất tốt.

Thẩm Tư Vũ nhìn nhìn Thẩm Viêm Tiêu ở trong lòng ngực, lại nhìn nhìn Tuyết Linh hồ, hơi mỉm cười nói: "Vậy thỉnh gia gia tha thứ cho sai lầm của Tiêu Tiêu. Ngoài ra, tôn nhi không cầu gì khác."

Thái độ "bao che cho trẻ nhỏ" này là gì?! Thẩm Nhạc và Thẩm Đoán trợn mắt há hốc mồm nhìn đối thủ lớn nhất này của nhi tử nhà mình. Không thể tin nổi, gia hỏa này lập công lớn trở về, khen thưởng lại nằm ở trên người phế vật kia!

Thẩm Phong cười nói: "Nếu điều đó có thể khiến ngươi vui vẻ, vậy cứ như vậy đi."

Thẩm Phong lên tiếng, những người khác không dám nhiều lời.

Hơn nữa, một cơ hội để đánh thức Chu Tước, đối lấy tính mạng một kẻ ngu ngốc, đối bọn họ mà nói quả thực quá lời. Nếu như Thẩm Tư Vũ vừa rồi mở miệng muốn gia nhập vào những người được chọn để ký kết khế ước với Chu Tước, vậy thì chỉ sợ bọn họ đều phải khóc đến chết về tới nhà mình.

Mặc dù Thẩm Dật Phong có thể nắm chắc hạ gục được Thẩm Gia Di và Thẩm Gia Vĩ ngay trong nháy mắt, nhưng ở trước mặt Thẩm Tư Vũ, hắn vẫn luôn cảm thấy, người bị hạ gục ngay trong nháy mắt sẽ là mình.

Một hồi phong ba cứ như vậy trôi qua, Tuyết Linh hồ đã chết tiêu tan theo một con Tuyết Linh hồ mới xuất hiện, không để lại một chút dấu vết. Sau khi Thẩm Phong phân phó vài câu, lập tức cho mọi người lui ra. Lúc này hắn mới tự mình an bài thân tín tới trông giữ địa lao, phòng ngừa bất hạnh lại phát

sinh lần nữa.

Đối với Thẩm Viêm Tiêu, nàng cảm thấy toàn bộ quá trình đều giống như không liên quan gì đến mình.

Đương nhiên, nếu không phải Thẩm Tư Vũ đột nhiên mang theo "kim bài miễn tử" giống như thiên thần buông xuống, nàng rất có thể sẽ phải cầu xin Tu đại gia động động ngón tay, cứu mình một cái mạng nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Trộm: Phế Vật Thất Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tự Ăn Ác Quả (1)

Trải qua lần này, khiến Thẩm Viêm Tiêu cảm giác sâu sắc rằng, hiện giờ mình nhỏ bé cỡ nào, ở trước mặt Thẩm Nhạc và Thẩm Đoán, nàng không thể nào phản kháng, ở trước Chu Tước thế gia khổng lồ, nàng không thể nào giãy giụa.

Nàng chỉ có thể nắm chặt vương bài trong tay mình, cố gắng coi bỏ phong ấn, để mình cường đại lên, sau đó sẽ trả lại hết toàn bộ những gì nàng nhận được hôm nay.

Sau một vòng xử lý các vấn đề không liên quan tới mình, Thẩm Viêm Tiêu cũng không có bất luận tổn thất gì, nhưng thật ra lại có thêm một ca ca với tâm tính "bao che trẻ nhỏ" rất nặng.

Kiếp trước Thẩm Viêm Tiêu là một cô nhi, từ nhỏ len lỏi giữa phố lớn ngõ nhỏ, ăn mặc đều dựa vào bản lĩnh mượn gió bẻ măng của mình. Khi nàng 15 tuổi mới bị tổ chức nhặt về và bắt đầu bồi dưỡng. Mặc dù ở trong tổ chức nhưng cũng không có người quan tới sống chết của nàng. Trong thời gian đầu, khi nàng được mang về cùng với hơn một trăm cô nhi khác, bọn họ đã phải trải qua ba năm rèn luyện, cuối cùng, chỉ còn lại ba người sống sót.

Nàng chưa bao giờ cảm thụ được tình yêu thương, lần đầu tiên nàng nhìn thấy có một người như vậy, bảo hộ mình mọi nơi mọi lúc, đó chính là lý do vì sao khi nhìn thấy cảnh tượng như thế lại khiến nàng kinh ngạc.

Đừng nói hai hùng hài tử Thẩm Gia Di và Thẩm Gia Vi, thậm chí ngay cả trước mặt Thẩm Nhạc và Thẩm Đoán, bộ dáng của Thẩm Tư Vũ đều giống như một người giữ quan ải, khí thế vạn kẻ thù khó vào. Hai hùng hài tử kia vốn lấy khi dễ Thẩm Viêm Tiêu làm vui, chỉ cần Thẩm Tư Vũ hơi liếc mắt qua, lập tức liền ngoan ngoãn lần đến trong một góc trồng nấm.

Thẩm Gia Di vốn định thừa dịp Thẩm Tư Vũ trở về, bồi dưỡng một chút tình yêu niên thiếu trong tim. Tuy nhiên, Thẩm Tư Vũ một tay nắm tay Thẩm Viêm Tiêu, đi qua bên người nàng ta mà mắt cứ nhìn thẳng, ngay cả khi nàng ta nói một câu "Tur Vũ ca ca" cũng bị bụi gió cuốn thành bột phấn.

Ở trong mắt Thẩm Tư Vũ, ngoại trừ gia chủ Chu Tước thế gia Thẩm Phong ra, người duy nhất có thể có được con mắt hán nhìn xem, cũng chỉ có một mình Thẩm Viêm Tiêu.

Đối với những cận bã kia, hán căn bản ngay cả khoe mắt cũng bủn xỉn bỏ thí.

Cùng với sự trở về của Thẩm Tư Vũ, rất nhiều đồ ăn ngon và đồ vật được đưa đến căn phòng nhỏ không rộng rãi của Thẩm Viêm Tiêu. Thẩm Tư Vũ quá bận, đến nỗi không có thời gian kịp bồi Thẩm Viêm Tiêu, hán đã bị Thẩm Phong phái người gọi đi.

Thẩm Viêm Tiêu ngồi xếp bằng trên giường, nhìn trên bàn chồng chất điểm tâm và đồ vật đầy như núi, khoe miệng không nhịn được run rẩy.

Điểm tâm nàng còn có thể lý giải, nhưng những vật nhỏ đó rõ ràng chính là để cho hài đồng còn đang tuổi đi học, muốn quậy kiểu gì đây!

Rất rõ ràng, Thẩm Tư Vũ vẫn luôn sủng Thẩm Viêm Tiêu giống như một đứa trẻ nhỏ, nhưng hiện tại linh hồn Thẩm Viêm Tiêu chính là một người đã trưởng thành rồi. Đối mặt với những đồ vật ấu trĩ này khiến nàng dở khóc dở cười. Nàng chỉ có thể âm thầm hỏi trời xanh.

Không cần đưa nàng núi vàng núi bạc, đưa nàng trang sức châu báu để đeo cũng tốt, ít nhất những đồ vật ấy còn có thể bán lấy tiền!

Ngay thời điểm Thẩm Viêm Tiêu đang âm thầm gặt lợi, Thẩm Gia Di bị Thẩm Tư Vũ làm lo đã nổi giận dưng dưng đòi giết chạy đến phòng nàng.

Vừa vào cửa, Thẩm Gia Di đã nhìn thấy được một đồng lễ vật ở trên bàn, một đôi mắt phần nộ, nháy mắt trở nên đỏ bừng vì ghen ghét.

"Người, tên ngốc này, dựa vào đâu mà Tư Vũ ca ca đối tốt với người như vậy! Người căn bản là một phế vật! Ngốc tử! Ngay cả hạ nhân thấp kém nhất trong phủ cũng mạnh hơn người hơn gấp trăm lần! Người căn bản không xứng để nhận đồ của Tư Vũ ca ca!" Thẩm Gia Di nắm chặt nắm tay, gắt gao trừng mắt nhìn Thẩm Viêm Tiêu đang ngồi ở trên giường, đáy mắt không cam lòng gần như đốt cháy tất cả lý trí của nàng ta.

Nhìn gương mặt bình thường kia của Thẩm Viêm Tiêu, Thẩm Gia Di hận lên tới cực điểm.

Nàng rõ ràng xinh đẹp hơn, thông minh hơn so với tên ngốc này, vì sao ánh mắt Thẩm Tư Vũ lại luôn đặt ở trên người một phế vật như vậy? Nàng không

cam lòng, không cam lòng mình sẽ bại bởi một phé vật với hai bàn tay trắng như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Trộm: Phé Vật Thất Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Tự Ăn Ác Quả (2)

Thẩm Gia Di bước nhanh đi đến trước bàn, giơ tay mở năm ngón tay ra, một ngọn lửa nhỏ nhỏ bốc cháy lên ở trong lòng bàn tay nàng ta, dần dần ngưng tụ lại và bùng lên.

Những người tu luyện ma pháp có thể nắm giữ kỹ năng trước cấp 6, cũng không nhiều lắm. Hiện tại Thẩm Gia Di đang sử dụng chính là kỹ năng hiếm có - Hỏa cầu thuật (火球术).

"Người không xứng!"

Thẩm Gia Di ghen ghét xuất chương quả cầu lửa trong lòng bàn tay, theo một tiếng ầm vang rất lớn, ngọn lửa màu đỏ đậm điên cuồng cắn nuốt một đồng lễ vật tinh tế chôn chặt ở trên bàn. Trong thời gian chớp mắt, những món điểm tâm thơm ngon đều văng khắp nơi, cùng với những vật nhỏ đẹp tinh xảo, đều hóa thành tro tàn ở trong khoảnh khắc, bị đốt cháy ở bên trong ngọn lửa hùng hực.

Từ đầu chí cuối, Thẩm Viêm Tiêu vẫn luôn ngồi ở trên giường, im lặng nhìn Thẩm Gia Di bởi vì ghen ghét mà trở nên cực đoan. Nàng không có bất luận phản ứng gì.

Đốt cháy đồ vật không thuộc về mình, trái tim ghen ghét của Thẩm Gia Di vẫn không hạ thấp xuống được chút nào. Nàng ta biết, Thẩm Tư Vũ đã bị Thẩm Phong gọi đi, toàn bộ Chu Tước thế gia, căn bản không có người nào sẽ xuất hiện ở trong phòng Thẩm Viêm Tiêu vào lúc này. Cho dù hiện tại nàng ta làm gì đối tên ngốc này, đều không có bất luận kẻ nào sẽ tới ngăn cản!

Ghen ghét và không cam lòng thúc giục Thẩm Gia Di đi bước một đến gần Thẩm Viêm Tiêu, ý vào mình cao hơn Thẩm Viêm Tiêu một chút, Thẩm Gia Di túm lấy cổ áo của Thẩm Viêm Tiêu, thô bạo lôi kéo nàng lên từ trên giường xuống, túm nàng đi tới nơi ngọn lửa đang thiêu đốt.

"Ta muốn nhìn xem, liệu sau khi đầu tóc và lông mày người bị thiêu hủy, Tư Vũ ca ca còn có thể yêu thương đồ ngu ngốc xấu xí người nữa hay không!" Thẩm Gia Di hung tợn mở miệng. Ngoài phòng có Thẩm Gia Vi canh gác, nàng ta căn bản không cần lo lắng hành vi của mình sẽ bị người khác phát hiện. Cho dù xong việc có người chú ý tới hết thấy nơi này, cũng sẽ cho rằng bản thân Thẩm Viêm Tiêu không cẩn thận, làm đổ giá nến, gây ra hỏa hoạn, thiêu hủy lễ vật và đầu tóc của mình!

Sẽ không có người nào hoài nghi nàng ta, bởi vì không ai để ý tới sống chết của tên ngốc này!

Ngoại trừ Thẩm Tư Vũ.

Hiện tại, hùng hải tử này thật sự càng ngày càng hung tàn. Thẩm Viêm Tiêu thành thành thật thật mặc kệ Thẩm Gia Di kéo mình tới gần ngọn lửa, nhưng đáy mắt lại hiện lên một nụ cười ác liệt.

Càng ngày càng cảm giác được rõ ràng sóng nhiệt phát qua làn da, Thẩm Viêm Tiêu neho neho mắt, nhìn Thẩm Gia Di đã phát rõ cùng với những vật nhỏ đang bị ngọn lửa thiêu đốt trước mặt. Khoé môi hồng hào của nàng vô tình gợi lên một nụ cười ác ý. Một dòng khí vô hình được ngưng tụ ở đầu ngón tay Thẩm Viêm Tiêu, dần dần hình thành một đốm lửa nhỏ. Ngọn lửa kia bị nàng giấu ở phía sau, Thẩm Gia Di phía trước căn bản không thể nào phát hiện ra.

Mắt thấy đã đi tới trước bàn đang bị lửa thiêu đốt, đáy mắt Thẩm Viêm Tiêu nở rộ ra một đóa hoa tà ác, ngọn lửa nhỏ nhỏ giống như mũi tên rời khỏi dây cung, bắn ra từ đầu ngón tay nàng!

Ngay khi Thẩm Viêm Tiêu đang muốn kéo Thẩm Gia Di vào bên trong ngọn lửa, đột nhiên cảm giác được mắt cá chân mình xuyên tới một trận đau đớn. Nàng ta không hề phòng bị, thân mình nháy mắt mất đi cân bằng, cả người hoảng hốt ngã thẳng xuống đồng lửa!

"A!!!" Nhiệt độ cực nóng xâm nhập vào toàn thân Thẩm Gia Di, ngọn lửa nóng cháy bao vây lấy nàng ta, trên làn da truyền đến cảm giác bỏng rát khiến nàng ta không nhịn được kêu thảm thiết thành tiếng. Nàng ta căn bản không biết mình đã xảy ra sự tình gì, bản thân mình vì sao té ngã một cái không thể hiểu được, ngã ngay vào đồng lửa này.

Từ trong đau nhức, Thẩm Gia Di quay cuồng giãy giụa ở trong đồng lửa, đôi mắt trong lúc lơ đãng nhìn thấy được thân ảnh nhỏ nhỏ kia vẫn đang đứng ở bên ngoài ngọn lửa.

Vẫn gầy nhỏ như cũ, vẫn là khuôn mặt nhỏ với dung mạo bình thường như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Trộm: Phé Vật Thất Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Tự Ăn Ác Quả (3)

Nhưng giờ này khắc này, Thẩm Viêm Tiêu luôn bị nàng ta nhạo báng khi dễ trong một thời gian dài, lại đang đứng ở trước mặt nàng ta, từ trên cao nhìn xuống nàng ta đang kêu la thảm thiết ở bên trong đồng lửa.

Trong cặp mắt từ trước tới nay đều luôn ngây thơ vô tri, sớm đã rút hết dần dần của ngày xưa, chỉ còn lại một cái nhìn lạnh lùng khinh thường khiến Thẩm Gia Di cảm thấy vừa xa lạ vừa sợ hãi.

Thẩm Viêm Tiêu an tĩnh đứng ở trước đồng lửa, nhìn bộ dáng thê thảm của Thẩm Gia Di bị ngọn lửa cắn nuốt. Nàng hiểu rất rõ ngọn lửa như vậy căn bản không đủ để thiêu chết người tu luyện ma lực như Thẩm Gia Di, sẽ chỉ khiến nàng ta chịu một chút thương thế ngoài da. Vì thế nàng căn bản không cần lo lắng Thẩm Gia Di sẽ chết hay không, nàng chỉ cần đứng tại chỗ, lẳng lặng thưởng thức gương mặt vặn vẹo vì đau đớn kia.

Thẩm Gia Vĩ đang canh giữ ở ngoài cửa phòng, khi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết trong phòng, cảm thấy có chút không thích hợp. Sau khi tiếng kêu thảm thiết quen thuộc phát ra càng lúc càng thê lương, hẳn mới kinh ngạc phát hiện ra có vấn đề, lập tức phá cửa phòng.

Trong nháy mắt cửa phòng bị mở ra, hình ảnh Thẩm Gia Di đang gãy gập ở bên trong ngọn lửa dẫn vào mi mắt, mà càng khiến cho Thẩm Gia Vĩ khiếp sợ, xác thật chính là Thẩm Viêm Tiêu đang đứng ở bên ngọn lửa, mặt mang theo mỉm cười.

"Gia Vĩ Cứu ta!" Thẩm Gia Di bị mắc kẹt dưới tàn dư của bàn gỗ đã bị cháy, căn bản không thể nào thoát thân, ngọn lửa vô tình bỏng cháy thân hình nàng ta, sợ hãi lan tràn, nàng ta chỉ có thể cầu cứu đệ đệ mình.

Thẩm Gia Vĩ lúc này mới cuống quýt hồi phục lại tinh thần, không có thời gian để cân nhắc về nụ cười tà ác xa lạ cực điểm trên khuôn mặt Thẩm Viêm Tiêu, vội vàng chạy ra ngoài cửa, đi tìm người cứu giúp.

Không bao lâu sau, Thẩm Nhạc đã mang theo một đám người chạy tới trong phòng Thẩm Viêm Tiêu. Sau mấy thùng nước, ngọn lửa rốt cuộc rút đi.

Trong khi đó, Thẩm Gia Di bị ngọn lửa tra tấn hồi lâu, sớm đã bối vì kinh sợ và kiệt sức nên đã ngất đi.

Cùng tiến đến nơi này còn có Thẩm Phong và Thẩm Tư Vũ, bọn họ tiến đến hơi muộn một khắc, nhìn trong phòng hỗn loạn, sắc mặt đều rất khó coi. Thẩm Phong nhũn nhũn đứng trước cửa, nhìn Thẩm Nhạc mang về mặt phần nộ đang ôm Thẩm Gia Di. Thẩm Phong còn chưa kịp mở miệng, Thẩm Tư Vũ bên người, đã bước đi về phía trước tới bên người Thẩm Viêm Tiêu, kéo nàng đến một bên, trên dưới kiểm tra trên người nàng có thương tích gì hay không.

"Thẩm Viêm Tiêu, người đã làm chuyện tốt!" Thẩm Nhạc đau lòng nhìn nữ nhi trong lòng ngực, nếu không phải bởi vì có Thẩm Phong ở đây, chỉ sợ hẳn sớm đã lao qua xé xác Thẩm Viêm Tiêu thành từng mảnh nhỏ.

Thẩm Tư Vũ bảo hộ Thẩm Viêm Tiêu ở sau người, nhìn về phía Thẩm Nhạc nói: "Nhị bá phụ sao có thể nói ra lời này? Việc này có liên quan gì với Tiêu Tiêu đâu."

"Sao lại không liên quan tới nàng? Gia Di bị thương ở trong phòng nàng, thực rõ ràng là nghiệt chủng này lòng mang ý xấu, muốn hãm hại Gia Di!" Cho dù Thẩm Phong suy nghĩ như thế nào chẳng nữa, nhưng từ lúc bắt đầu Thẩm Nhạc đều không tin Thẩm Viêm Tiêu là một phế vật như vậy, sẽ là huyết mạch Chu Tước thế gia bọn họ.

Dường phế vật như vậy ở Chu Tước thế gia chính là một sự sỉ nhục, hiện giờ nàng lại liên tiếp gây ra tai họa, hiện giờ người bị thương chính là nữ nhi nhà mình, hẳn sao có thể bỏ qua cho nàng.

Con người vẫn luôn ôn hòa của Thẩm Tư Vũ hơi nheo lại, trong mắt hiện lên một tia nguy hiểm.

"Đều cảm ơn cho ta!" Thẩm Phong khề quát một tiếng, trừng mắt liếc nhìn Thẩm Nhạc nói không lựa lời một cái.

"Ta lặp lại lần nữa, nàng là hài tử của Thẩm Ngọc, nếu như còn có bất luận kẻ nào dám phê bình lung tung, tốt hơn hãy cắt đi cho ta!"

Thẩm Nhạc chỉ có thể cắn chặt hàm răng, đè nén phần nộ trong lòng xuống nói: "Cha! Gia Di chính là thân cháu gái của ngài, hiện giờ đã bị phế vật này gây thương tích, chẳng lẽ ngài cứ mặc kệ vậy sao?!"

Giao tình? Thẩm Gia Di là cháu gái Thẩm Phong, nàng không phải hay sao? Thẩm Viêm Tiêu đứng ở phía sau Thẩm Tư Vũ, cười lạnh trong lòng

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Trộm: Phế Vật Thất Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

